Cutezătorii

13

JOI, 27 MARTIE
1969, ANUL III

(79)

REVISTĂ EDITATĂ
DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

Biblioteca municipală
Tîrgu Mureș

ÎN APARTAMENTELE
FAMILIEI VULPES VULPES!
(AMĂNUNTE ÎN PAG. 11)

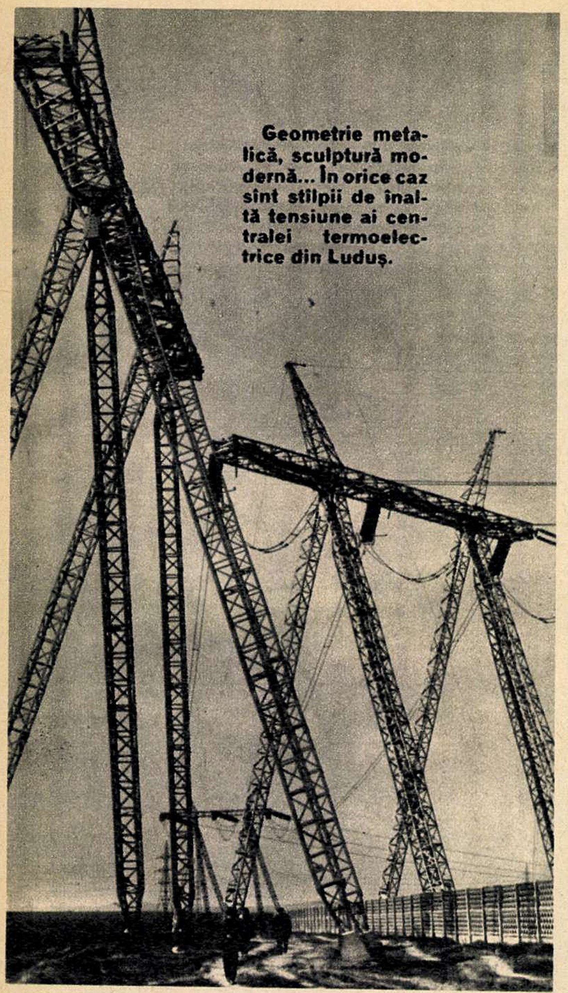

Geometrie metalică, sculptură modernă... În orice caz sînt stîlpii de înaltă tensiune ai centralei termoelectrice din Luduș.

Noi, strălucitoare și puternice, tractoarele produse de marea uzină de la Brașov așteaptă să ia cu asalt ogoarele.

Membrii orchestrei de acordeoane de la Casa pionierilor din Tîrgu Jiu se pregătesc pentru Festivalul cultural-artistic al pionierilor și elevilor.

O ilustrată pe adresa voastră: Lacul Sfînta Ana.

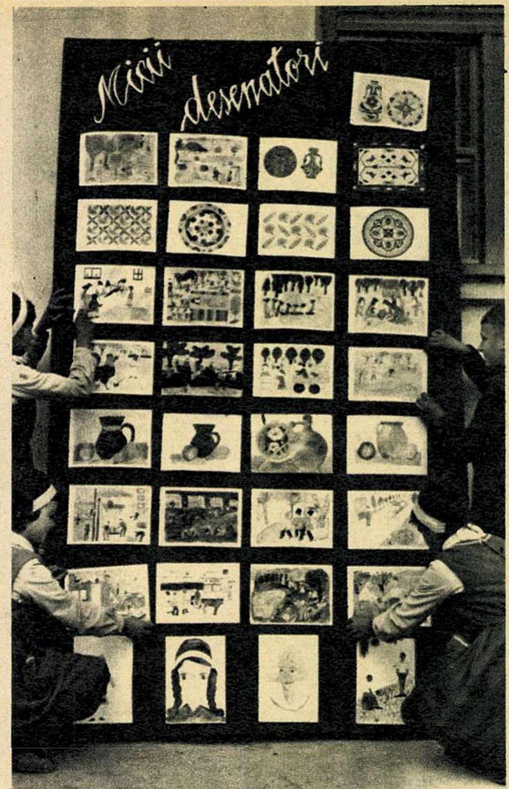

Poftiți la vernisaj! Membrii cercului de arte plastice de la Școala generală din Bolintinul din Vale, județul Ilfov, vă invită la expoziția lor.

Scrisoarea săptămînii

ILUSTRATA DE PRIMĂVARĂ

Se întîmplă ceva mai atrăgător decît cea mai captivantă aventură recomandată de telezîmbetul lui Simon Templar... «Pe cai!» ar striga voios bunul Cowboy, «Sus ancora!» ar comanda Marinarul Neînfricat. Voi însă nu trebuie să vă grăbiți. E de-ajuns să ieșiți în curte, pe stradă, în parc. Aerul e proaspăt și dulce, părînd parfumul unui gigantic și neasemuit fruct. Acest fruct e poate soarele, acest fruct e poate pămîntul! **A venit primăvara,** *și după cum se știe, ea face parte din restrînsul număr de un... miliard al lucrurilor mai importante decît chewing-gum-ul, televiziunea, automobilele și muzica ușoară! Dar uite că m-am luat cu vorba și nici n-am observat cum în grădina școlii voastre a apărut un covor de flori proaspăt răsădite! Sînt sigur că dacă întorc capul am să văd că dealul pînă mai adineauri chel este acum acoperit de coafura energică a unei plantații de puieți! Deci, nu numai că a venit primăvara, dar a început și săptămîna pe care pionierii i-o dedică în fiecare an. Așadar, cutezătorii noștri care au știut umbla acum trei luni cu plugușorul strigînd «Semne bune anul are» se pricep acum să dea ei înșiși o mînă de ajutor naturii pentru ca izbînda noului an să fie deplină.*

Se întîmplă ceva mai captivant decît aventurile lui Simon Templar? Da! Un băiat pe care-l știe toată lumea de ulițarnic și certăreț se uită pe cer de o săptămînă și notează într-un carnețel toate păsările călătoare care se întorc...

Ovidiu Zotta

P.S. În clipa cînd aceste rînduri pleacă la tipar, a început din nou să ningă. Dar cine nu știe că petalele acestei zăpezi tîrzii sînt prefața florilor de măr și de cireș!

RADAR
Cutezătorii

Un muzeu original

Grupa micilor cercetători ai stației de excursioniști din ținutul Kurgansk (U.R.S.S.) colecționează de mai mulți ani diverse materiale despre N.K. Krupskaia, tovarășa de viață și de muncă a lui Lenin. Cercetătorii — pionierii — și-au alcătuit un muzeu în care sînt păstrate scrisori, fotografii rare, istorisiri culese și redactate de copii, în care localnicii povestesc diverse episoade legate de întîlnirile lor cu Krupskaia. De curînd, muzeul s-a îmbogățit cu medalia jubiliară Nadejda Konstantinovna Krupskaia.

Hobby

La Budapesta, la Casa de cultură a Capitalei, e o animație neobișnuită în fiece duminică, înainte de prînz. Copii cu diferite pasiuni (hobby) se întîlnesc aci pentru a realiza schimburi de cutii de chibrituri, timbre, fotografii de artiști, modele de autoturisme, ministicluțe și cîte și mai cîte.

ECRAN
CUTEZĂTORII

ROMANIA
AREA FINALĂ A
LUI CULTURAL
RILOR ŞI

„Ştafeta pionieriei"

Din mulţimea de scrisori sosite la **ALERTA ROZETELOR-«Ştafeta pionieriei»**, am ales doua care, asemenea unor file de jurnal, consemnează cele mai frumoase activităţi pionierești desfășurate în cursul anului trecut și păstrate în memoria detașamentului, a unităţii.

- Iată-i pe elevii **Şcolii generale din comuna Rîureni, judeţul Vîlcea,** evocînd — cu prilejul comemorării a 120 de ani de la revoluţia din 1848 — momente din viaţa revoluţionarilor din tabăra generalului Magheru, chiar pe locul unde odinioară a existat această tabără.

Spectacolul istoric de mare amploare s-a bucurat de răsunet în tot judeţul. În clișee: scenă din spectacol și tabăra într-un moment de odihnă.

- În urmă cu un an, cu prilejul «Zilei pionierilor», elevii și pionierii de la **Şcoala generală Bărbătești, comuna Cocu, judeţul Argeş** au inaugurat un interesant muzeu. Pe lîngă bogata colecţie numismatică, muzeul posedă și obiecte care vorbesc despre îndeletnicirile din trecut ale localnicilor. Un ciocan de piatră dovedește existenţa în aceste locuri a unor oameni din comuna primitivă Sînt expuse acolo costume naţionale care reconstituie portul specific local. Colecţiile muzeografice constituie un izvor de cunoaștere a trecutului satului și, în același timp, un bogat material didactic.

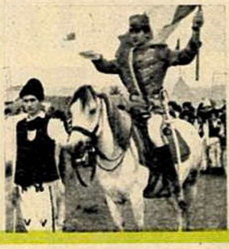

DIN AMERICA SPRE EUROPA, PE GHEAŢĂ?

DA! SPUN Cutezătorii

Patru oameni, patru sanii înfruntă zilnic (zilnic e un fel de-a spune, în împărăţia gheţurilor veșnice «ziua» durează două ore și jumătate). Săptămînal trebuie parcurși 100 km. Trebuie! Distanţa de parcurs: 6 100 km (legarea Americii de Europa pe puntea gheţurilor Oceanului Arctic).

De aproape patru secole, navigatorii și exploratorii englezi s-au dovedit a fi cei mai îndîrjiţi deschizători de drumuri de-a curmezișul Arcticii, fie în direcţia polului, fie spre America și Asia. Numeroase regiuni glaciale de dincolo de Cercul Polar, mări arctice, strîmtori și golfuri poartă numele acestor eroi. Mulţi au pierit, dar cei ce-au urmat au continuat cercetările.

De data aceasta trei englezi și un american încearcă gheţurile nordice: Wally Herbert, 33 de ani (este șeful expediţiei); căpitanul-maior Ken Hedges, în vîrstă de 32 de ani (medicul expediţiei); Fritz Koerner, 34 de ani (profesor de glaciologie și meteorologie la Universitatea din Ohio); Allan Gill, decanul de vîrstă, 36 de ani, geofizician.

Ei și-au propus să străbată în 16 luni cei 6 100 km care leagă Point Barrow (punctul cel mai nordic din Alaska) de arhipelagul Spitzberg din Nordul Norvegiei («Este cea mai mare aventură de la cucerirea Everestului, în mai 1953», afirma ziarul englez «Times»).

Cei patru temerari au pornit la 25 februarie 1968 din Point-Barrow. Fiecare sanie cîntărea 7,5 tone (conţinea hrană, îmbrăcăminte, corturi, aparate).

Au plecat cu 40 de cîini eschimoși din Thulé (Groenlanda) dintre care au mai rămas doar 37 de cîini în viaţă. Cu toate descoperirile și mijloacele moderne, succesul expediţiei depinde de... cîini! Deși încărcătura este impresionantă, aceștia pot străbate 100—200 km pe zi (vă mai amintiţi nuvelele lui Jack London?).

Expediţia este aprovizionată în mod regulat de avioane militare care zboară deasupra Arcticii. Cei patru temerari sînt puși în legătură radiofonică permanentă fie cu Laboratorul de Cercetări navale arctice din Point Barrow, fie cu mica staţie meteorologică T-3. Cu toate acestea, micul post emiţător este frecvent perturbat de interferenţele caracteristice regiunii. Iar uneori trec săptămîni întregi fără nici o veste de la cei patru oameni aflaţi în lumea imensă a zăpezii...

Şi cînd se vor întoarce toţi patru teferi, bucuria reușitei acestei extraordinare expediţii nu va fi numai a lor, ci a tuturor oamenilor de pe glob care i-au urmărit, cu inima și gîndul, în cutezătoarea și marea lor aventură.

Acesta este traseul pe care-l vor străbate cei patru temerari. Urmăriţi pe hartă Point Barrow, traversaţi, împreună cu săgeata, oceanul glacial arctic, , și veţi vedea drumul în imensul ocean alb al gheţurilor.

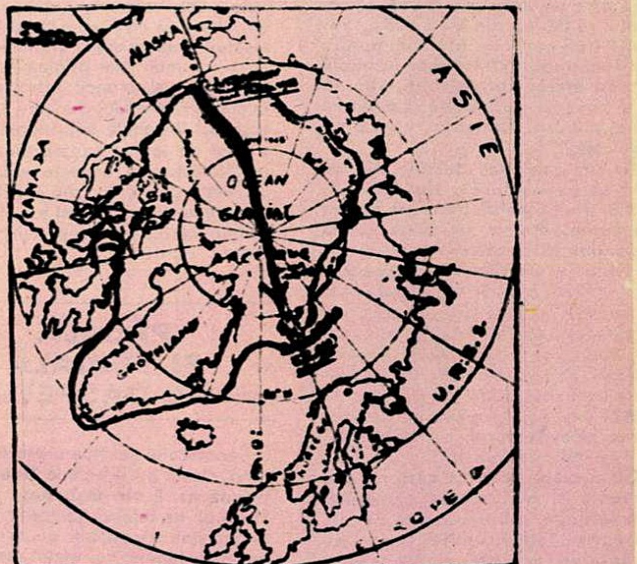

FAPTE PIONIEREȘTI

Anonimii!

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Ei, da unii copii sînt povestitori grozavi! Stau cîteodată cu gura căscată să-i ascult. Credeți, poate, că un «puștiulică» de 8—9 ani nu este în stare să «ia de coarne» un dulău fioros care băgase spaima într-un cartier întreg? L-am auzit cu urechile mele! (Nu pe dulău). Era de altfel un băiețaș norocos. Epopeea se ținea scai de dînsul. A doua sau a treia zi, dacă nu cumva peste 1—2 ore, tot el pusese cu «botul pe labe» un taur, un taur adevărat, atît de adevărat încît băiețașul putea să imite pînă și felul în care își «clănțănea caninii»... Ce-i drept, de la distanță e greu să urmărești firul întreg al unei povestiri, mai ales cînd te afli cu sufletul la gură. Așa, n-aș putea spune cu precizie dacă în al III-lea lui recital (căci avea ca și Homer 24 de «cînturi» și eu le-am auzit pe toate în tabăra de la Timișul de Sus) el a salvat o oaie din gura unuj lup, lupul l-a salvat din gura unei oi sau viceversa. Totul era atît de dramatic, atît de palpitant, mai ales din clipa cînd în luptă a intervenit și un vultur pleșuv — asta e sigur că eroul avea și o pană drept mărturie, dar pana era de gîscă deoarece, ați reținut, desigur, vulturul era pleșuv. Dar poate credeți că acvila a intervenit așa, de dragul ciondănelii? Aș, el atacase un șarpe ce tocmai se încolăcise în jurul «fazei». Exagera? Cum vă permiteți să credeți așa ceva? Băiatul avea și martori. Da. Exact în clipa aceea trecea deasupra gîrlei (dar exact deasupra gîrlei) o farfurie zburătoare. Mă opresc însă aici: întîlnirea cu «marțianul de pe Venus» o fi avut loc în cîntul al IV-lea din ziua a II-a. Vedeți? Unii copii au un dublu noroc: pe lîngă faptul că lor li se întîmplă lucruri mereu formidabile, știu să le și povestească. Unde mai pui că au și martori. Fantastic, vorba lor, nu-i așa?

Și alții copii fac destule, dar nu știu să povestească. Un exemplu din multe posibile, transcris cuvînt cu cuvînt dintr-o scrisoare sosită redacției «Cutezătorii»: *«În ziua de 16 februarie am căzut din greșeală în gîrla umflată. M-a salvat un băiat căruia îi mulțumesc și pe această cale, deoarece pe urmă noi am fost internați în spitale deosebite și nici măcar nu știu cum îl cheamă. Vă rog să-i mulțumiți prin revista dumneavoastră»*.

Aceasta este scrisoarea *în întregime*. «Povestitorul» — băiat? fată? — nu semnează.

Și această poveste care nu e o poveste și nici măcar povestită, mă subjugă, mă urmărește de zile întregi și, totuși, vedeți, are în total 5 rînduri (poate tocmai de aceea).

Și cînd mă gîndesc că din *nimic* alți copii fac 24 de cînturi! Eu însă îi felicit pe ceilalți. Inclusiv pentru anonimatul lor.

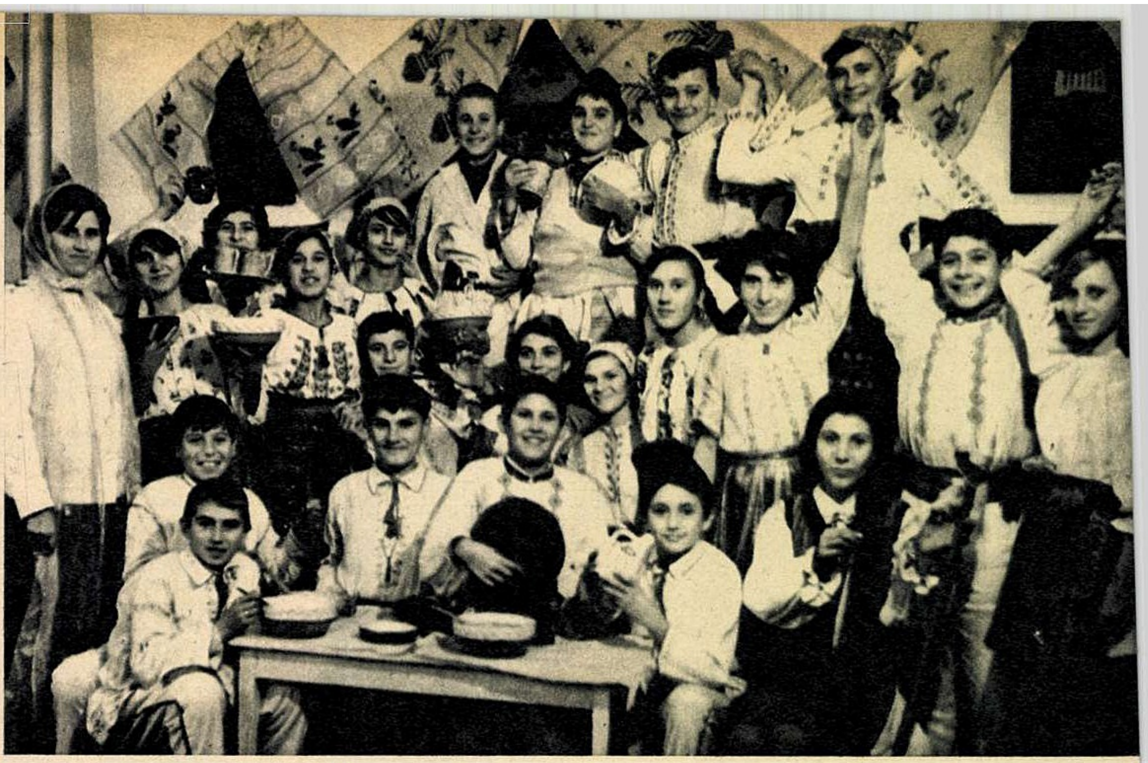

2

Mozaicul

Nu din macadam, nu din ceramică și nici împodobit cu arabescuri potrivit tradițiilor acestor ținuturi dunărene, peste care s-au suprapus epoci de istorie și civilizație eteroclită, s-a alcătuit acest mozaic, ci dintr-un material cu mult mai original, acela al fanteziei, al muncii inteligente, al tinereții. Obiectivul cu care s-au înregistrat imaginile și-a îndreptat fasciculul de lumini asupra cîtorva din multitudinea de aspecte variate ale activităţii pionierilor din județul Tulcea, pe care le-a reținut și selectat în scopul mărturisit de a le reuni într-un mozaic pionieresc.

PĂCALĂ ȘI TÎNDALĂ AU OASPEȚI

Spectacolul-șezătoare prezentat de elevii clasei a VII-a de la **Școala generală nr. 2 din Babadag** (foto 1). Decorul: un interior țărănesc ai cărui pereți sînt împodobiți cu scoarțe și marame țesute cu mare meșteșug. Aproape ca te miri cum de au ajuns gazdele să adune așa avuție și frumusețe în casa lor, ba mai mult, să aibă la cină atîția oaspeți, căci nu sînt altele de cît cei doi mucaliți — prieteni vechi din poveștile noastre — Păcală și Tîndală. Se cuvine să spunem că și oaspeții sînt de seamă: tușa Mărioara, moș Marin și alți eroi din lumea «Amintirilor» lui Creangă. Păcală și Tîndală i-au înveselit pe oaspeți cu tot felul de glume și năzdrăvănii. Dar nici moș Marin nu s-a lăsat mai prejos cu ghicitorile și povestitul întîmplărilor hazlii. Fetele au tors, au cîntat, iar flăcăii s-au îndeletnicit mai mult cu bucatele aflate în castroanele și ulcelele de lut (ca din pămînt a răsărit o masă cu toate bunătățile «ce este pe lume și ce nu este!» — sarmale, plăcinte, floricele de porumb, nuci), și abia mai la urmă cu snoavele și cîntecele. Iar la cîntecul din fluier al lui Păcală — lipsind mioarele — mai, mai să salte masa și scaunele laolaltă. Șezătoarea s-a încheiat în aplauzele spectatorilor cu o cadînească așa cum se obișnuiește aici pe plaiurile Babadagului. Menționăm numele interpreților: mai întîi cei doi comici vestiți ai școlii — **Popa Ion** (Păcală) și **Viorel Șoricel** (Tîndală); apoi **Geană Constantina** (tușa Mărioara) și **Birică Marin** (moș Marin). N-a lipsit nici **Pavel Vasile,** un autentic Ion Torcălău, căci i s-a dus vestea în toată școala pentru minunile

ISTORIE ȘI

- Acum aproximativ 100 de milioane de ani creștea prin apropierea Babadagului uriașul arbore *Sequoia gigantea*, întîlnit azi în America de Nord. În vestitul parc din California el atinge înălțimea de 150 de metri.

- Numele Babadagului este de origine turcă și inseamnă «tatăl munților», iar colina Denis Tepe are intelesul de «Colnicul mărilor». O legendă sustine că de inelul de fier înfipt în stînca de pe vîrful lui au legat corabia lor argonautii, care după ce au furat «lîna de aur» din Colchida (Caucaz) au trecut pe aici în drum spre Grecia. Cert este că și astăzi există un inel de fier prins de stîncă și este posibil ca în trecutul îndepărtat apele mării să fi ajuns la poalele lui Denis-Tepe, permițînd corăbierilor să ancoreze aci.

- În drum spre Enisala soseaua trece prin fata ruinelor cetății Heracleea. Se crede că cetatea ar fi existat și în timpul împăratului roman Constantin cel Mare, deoarece s-au găsit aici «periperi» (monezi în circulatie pe acea vreme, cu care se pare că se plătea peștele cumpărat). Dar cetatea pare a fi cu mult mai veche, după cum spune legenda, căci aici zice-se și-ar fi găsit o vreme loc de odihnă mult-umblata Medea, fiica lui Aettes, recare ies din mîinile lui la războiul de țesut.

TINEREȚEA STRĂVECHILOR RITMURI

Coborîte parcă din alte timpuri sînt chipurile acestor fete îmbrăcate în costume pitorești, dar și ciudate totodată, executînd în pas lent un dans de ritual grecesc (foto 2). Într-adevăr, acest dans numit «Lăzărelul», se leagă de un vechi obicei de primăvară, cînd fetele din satul Izvoarele îmbrăcau acel costum de sărbătoare (alcătuit din gearul alb, împodobit cu cinci rînduri de zale prinse într-o pafta, din bluza și fusta de atlaz sau catifea, încinse cu brîul lat peste șorțul încărcat de dantele) și porneau cîntîndu-i bucuria sosirii primăverii. În coșurile acoperite cu un frumos șervet înflorat primeau din mîinile gospodarilor ofrande pentru ca anul să fie bogat și roditor. Cu acest dans, reprezentînd de fapt transfigurarea străvechiului rit grecesc, echipa **Școlii generale din comuna Izvoarele**, care are și un repertoriu autentic dobrogean, a cîștigat locul I la faza județeană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și elevilor.

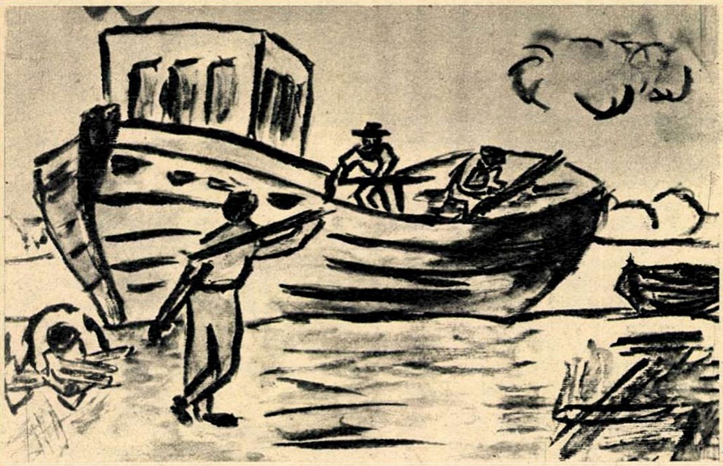

4

fanteziei

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

3

ȘCOALA
generală
5

5

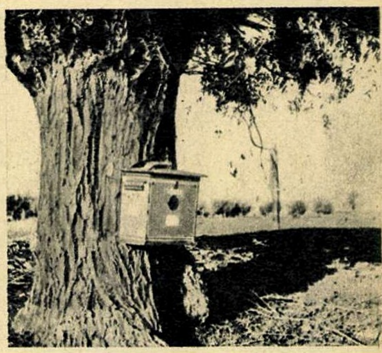

6

DIALOGUL VÎRSTELOR

De data aceasta am ales un prim plan — o imagine semnificativă pentru poezia acestor locuri născute din ape pline de cîntec. (foto nr. 3). Nu e încă vremea ca lotcile să pornească spre împărăția deltei, căci «abia s-a rupt zăporul apelor», spun bătrînii pescari. Marele povestitor **Christian Andersen**, călătorind pe Dunăre, asemuia bătrînul fluviu (pe care, străbătînd atît Europa, colonii întregi de sloiuri de gheață migrează spre mare) cu apele Nordului. Și în aceste zile de silită odihnă și așteptare, bătrînul pescar și nepoata lui, fiică a deltei, zăbovesc cu privirea pe o carte, căutînd să-i deslușească tainele. Curînd însă copiii din **Caraorman**, potrivit tradiției, de «Ziua pionierilor», vor porni cu lotcile spre a se întîlni cu cei de la Crișan. Înserarea va răsuna atunci nu de cîntecele grave ale pescarilor, ci de voci tinerești. Întreaga deltă va fi inundată de bucuria lor și de lumina făcliilor

> **«Apoi în împărăția apelor**
> **cu linia stufului singur contur**
> **cu fluierul vîntului singur năier,**
> **va fi din nou numai:**
> **apă și cer**
> **trestii și cer**
> **sălcii și cer**
> **păsări ce măsoară zările largi**
> **cu un echer**
>
> ……
>
> **și pescarii cîntînd**
> **pescarii cu vocile pline și**
> **grave...»**

Acestea sînt, de fapt, o parte din versurile «Cîntecului din deltă» al poetei Aurora Conțescu, versuri cu care pioniera Coman Liliana de la Școala generală nr. 5 din Tulcea va participa la faza republicană a Festivalului.

Pentru a zugrăvi delta am ales și un desen intitulat «La chei», lucrare a elevei Fărăgău Simona din clasa a VII-a, **Școala generală nr. 5 din Tulcea** (foto nr. 4), care-l sugerează întrucîtva... într-un fel pe Steriadi prin aceste tușe sigure care dau o senzație de contururi precise și de mișcare totodată.

...ȘI SECRETUL SUCCESULUI

Ansamblul coral al aceleiași școli (foto nr. 5) numără 150 de pionieri și școlari. Din relatările cîtorva dintre ei am aflat că din 1964, la toate concursurile artistice locale s-au clasat pe primul loc. Am încercat să știu care e cheia acestor repetate succese. Pînă la momentul festiv, cînd ansamblul se prezintă în fața publicului cu cele mai frumoase piese din bogatul său repertoriu, trebuie zile în șir de muncă, de repetiții... în pianoforte. Acesta e stilul: la un registru grav, susținut, cu efort. De altfel ansamblul are și acompaniament orchestral — fără pian însă. Deocamdată sînt suficiente 7 viori, 8 acordeoane, 3 trompete, un contrabas și o baterie. Fiecare compartiment orchestral (partidă) are un «concert-maestru» cu care lucrează exclusiv pe partitură pînă la eliminarea ultimei disonanțe. Numai după aceea întreaga orchestră se reunește sub bagheta «șefului de orchestră», Zaharia Mihai. Apoi soliștii repetă și ei împreună cu orchestra, în vreme ce corul, constituit pe 3 voci, își însușește la rîndu-i melodiile sub conducerea maestrului. Profesorul Ion Ștefănescu lucrează cu acest ansamblu din 1964 și faptul acesta e edificator ținînd seama că de atunci datează primul lor succes. Repertoriul cuprinde cîntece patriotice, pionierești, prelucrări folclorice, dar cel mai îndrăgit este cîntecul compus anume pentru ei, intitulat «Steaguri pionierești», darul muzical oferit de maestru elevilor săi.

O METAFORĂ MODERNĂ ÎN INIMA DELTEI

Un neobișnuit stejar secular care, supus unei metamorfoze, a devenit... metaforă modernă, găzduind o cutie poștală în peisajul deltei. De aici pornesc în toată țara zeci de scrisori obișnuite, dar și mesajele copiilor din deltă, din care se deslușesc însușirile vîrstei lor: ingenuitatea și spontaneitatea, munca și pasiunea, într-un cuvînt, entuziasmul tinereții — liantul acestui mozaic pionieresc (foto 6).

ILEANA PIȚA

LEGENDĂ

gele Colchidei.

- **Tulcea** — poarta de intrare în **Delta Dunării** — a fost întemeiată acum 2 600 de ani de către grecii din Milet, o dată cu coloniile Tomis, Callatis, și purta numele Aegyssus.

- Dintre marii peregrini care au vizitat Tulcea în secolul trecut menționăm pe vestitul autor de romane științifico-fantastice *Jules Verne*, care a fost foarte plăcut impresionat de forma amfiteatrală a acestui oraș dunărean. *Jules Verne* a încercat să deslușească numele fluviului care, după părerea sa, vine de la cuvîntul zendic «asdanu», care înseamnă repede.

Băiatul

de NICOLAE DAMIAN

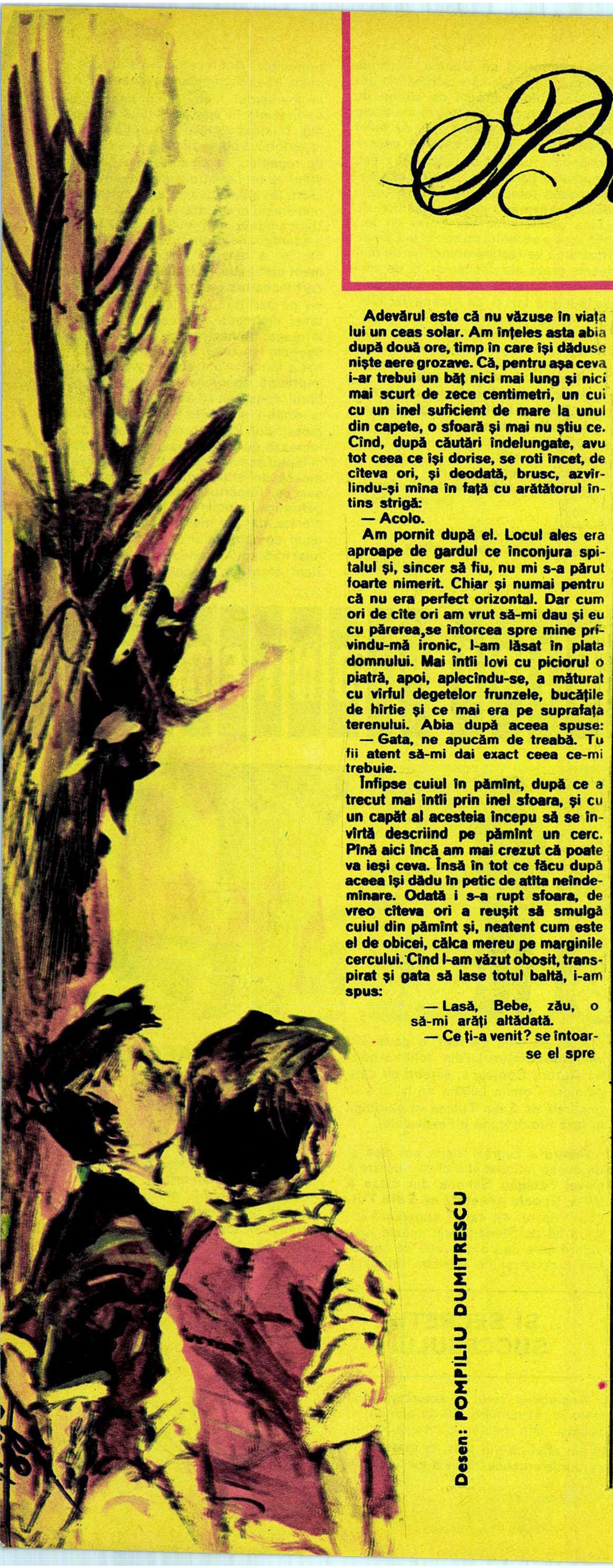
Desen: POMPILIU DUMITRESCU

Adevărul este că nu văzuse în viața lui un ceas solar. Am înțeles asta abia după două ore, timp în care își dăduse niște aere grozave. Că, pentru așa ceva i-ar trebui un băț nici mai lung și nici mai scurt de zece centimetri, un cui cu un inel suficient de mare la unul din capete, o sfoară și mai nu știu ce. Cînd, după căutări îndelungate, avu tot ceea ce își dorise, se roti încet, de cîteva ori, și deodată, brusc, azvîrlindu-și mîna în față cu arătătorul întins strigă:

— Acolo.

Am pornit după el. Locul ales era aproape de gardul ce înconjura spitalul și, sincer să fiu, nu mi s-a părut foarte nimerit. Chiar și numai pentru că nu era perfect orizontal. Dar cum ori de cîte ori am vrut să-mi dau și eu cu părerea,se întorcea spre mine privindu-mă ironic, l-am lăsat în plata domnului. Mai întîi lovi cu piciorul o piatră, apoi, aplecîndu-se, a măturat cu vîrful degetelor frunzele, bucățile de hîrtie și ce mai era pe suprafața terenului. Abia după aceea spuse:

— Gata, ne apucăm de treabă. Tu fii atent să-mi dai exact ceea ce-mi trebuie.

Înfipse cuiul în pămînt, după ce a trecut mai întîi prin inel sfoara, și cu un capăt al acesteia începu să se învîrtă descriind pe pămînt un cerc. Pînă aici încă am mai crezut că poate va ieși ceva. Însă în tot ce făcu după aceea își dădu în petic de atîta neîndemînare. Odată i s-a rupt sfoara, de vreo cîteva ori a reușit să smulgă cuiul din pămînt și, neatent cum este el de obicei, călca mereu pe marginile cercului. Cînd l-am văzut obosit, transpirat și gata să lase totul baltă, i-am spus:

— Lasă, Bebe, zău, o să-mi arăți altădată.

— Ce ți-a venit? se întoarse el spre mine repezit și supărat. În clipa aceea de sus, de deasupra noastră, s-a auzit un glas:

— Hei, voi de colo, ce faceți?

În pervazul unei ferestre la etajul unu al spitalului, am zărit chipul unui băiat. Întîi am avut impresia că-l cunosc de undeva. Sau mi se părea numai. Oricum,ochii aceia mari și negri și foarte strălucitori nu-mi erau străini:

— Și povestea aia ce e? întrebă băiatul arătînd cu mîna. Avea o mînă subțire și palidă. De altfel și obrajii îi erau palizi.

— Vreți să spuneți că e un ceas solar? mai întrebă el văzînd că nu aveam de gînd să-i răspundem. Abia atunci se ridică și Bebe și, privindu-l neîncrezător, mormăi:

— Tu ce crezi?

— Asta-i bună, spuse băiatul. Se vede limpede că e un ceas solar. Doar să-i mai puneți orele. Terenul pe care l-ați ales însă nu e cel mai bun. În curînd îl va acoperi umbra.

Mă uitam la Bebe. I se luminase fața de bucurie ca unul căruia, în sfîrșit, i se recunoșteau meritele sale deosebite.

— Să nu-ți închipui că n-am prevăzut așa ceva, spuse el și făcu un pas mai aproape de gard. Mă uimea cu cîtă ușurință își recîștiga Bebe încrederea în el.

— Spune-mi însă, continuă băiatul, îl vei lăsa așa sau ai de gînd să construiești un ceas-calendar?

L-am văzut pe Bebe îndepărtîndu-și dintr-o dată picioarele, de-ai fi zis că pămîntul se clătina sub el. Întrebarea era mortală, se vedea clar, dar el se ținu bine totuși.

— Cred că îl voi face și calendar, adică sigur va fi un ceas-calendar. Nu știu însă dacă și tu ai același sistem de construcție ca al meu.

— Ei, sistem!? făcu cel din pervazul ferestrei aplecînd capul într-o parte și tot părul mare și negru îi alunecă în față acoperindu-i fruntea. E o chestie foarte simplă pe care am pus-o la punct aici, în spital. Fii atent. Stabilirea precisă a punctelor cardinale are o importanță excepțională. Fiindcă...

Și băiatul a vorbit așa timp de vreo cinci minute, curgător și limpede, așezînd fiecare cuvînt la locul lui; pol, deviație, zenit, cvadruplu și altele. Mai greu îi venea cînd simțea nevoia unui creion și a unei hîrtii. Se dădea puțin înapoi de la geam pentru a desena cu mîinile în aer fel de fel de scheme. Atunci i se vedea corpul necrezut de subțire. La sfîrșit se propti din nou în coate și fără să-și ascundă curiozitatea întrebă ceva mai încet:

— Ei, ce părere aveți?

— Grozav, spuse Bebe și urgent mi-am dat seama că băiatul îl făcuse praf. Eu am tăcut fiindcă nu prea fusesem atent. Tot timpul am căutat să-mi amintesc de unde îl cunoșteam. Vru să spună ceva,dar dintr-o dată se întoarse și răspunse cuiva nevăzut aflat în aceeași încăpere cu el.

— Băieți, mă așteptați cîteva clipe? A venit sora să-mi facă injecție. Mă așteptați?

— Desigur, i-am răspuns eu.

— Ce mai, tipul e deosebit, îmi spuse Bebe îndată ce băiatul dispăru de la fereastră.

Apoi am tăcut amîndoi așteptîndu-l. După nici două minute apăru din nou.

— Gata, zise el, numai că nu am voie să mai stau prea mult de vorbă cu voi.

— Ce injecție ți-a făcut? l-am întrebat.

— De somn.

— Ce vorbești?! se miră Bebe. Nu dormi bine?

— Ba da. Dar în noaptea asta trebuie să dorm și mai bine fiindcă mîine voi fi operat. Înainte de operație fiecăruia i se face o injecție ca asta. Da' nu doare, să știți.

Vorbea așa de liniștit ca și cînd nu trebuia să fie operat a doua zi. Și începu imediat să ne explice un sistem de rachetă ce funcționează pe bază de energie solară. Formidabil ce-i mergea gura. În cele din urmă însă discuția reveni tot la problema ceasului.

— Abia aștept să plec, ne spuse el în încheiere. Trebuie să recunoașteți că ideea cu ceasul-calendar e excepțională.

— Cînd ieși din spital? îl întrebă Bebe.

— Poimîine.

— Așa curînd?! Nu-mi vine mie să cred. Parcă spuneai că mîine vei fi operat.

— Da, dar e vorba de un fleac. Asta mi-au spus-o chiar doctorii. Gata, vă las. Ne vedem poimîine. Mă puteți aștepta la prînz la poartă. Salve!

Ne-a mai făcut un semn cu mîna din spatele geamului după care a dispărut.

A doua zi n-am știut altceva decît să ne întrebăm unul pe altul, eu și Bebe, ce o fi făcînd băiatul în clipele acelea. Îl numeam «băiatul» pentru că uitasem amîndoi să-l întrebăm cum îl cheamă. La un moment dat eram gata să ne ducem la spital și să ne interesăm de el. Cum însă el însuși ne spusese că e vorba de un fleac la mijloc, ne-am mai liniștit. Și am făcut planuri peste planuri despre felul cum trebuie să-l întîmpinăm a doua zi. La sfîrșit am hotărît că nu-și aveau rost nici flori, nici bomboane, nici altceva.

— Îi vom strînge mîna, îi urăm sănătate și după aia lucrul cel mai înțelept ar fi să-l conducem pînă acasă, spuse Bebe. Cred că va ieși tare slăbit.

Numai că în ziua următoare băiatul n-a apărut,cu toate că l-am așteptat pînă tîrziu după-amiază. Eu stăteam în dreptul porții,iar Bebe patrula, după colț, prin fața ferestrei de la etajul întîi. Am revenit și seara. Abia atunci ne-a dat prin cap să-l întrebăm pe portar dacă în ziua aceea părăsise cineva spitalul.

— Azi nu s-a făcut nici o ieșire.

Cîteva zile la rînd am dat tîrcoale spitalului fără nici un rezultat. Cînd ne-am pierdut răbdarea ne-am dus din nou la același portar și i-am povestit totul. Ne asculta încruntat și mi-a fost imposibil să-mi dau seama ce crede pentru că tot timpul privea undeva în pămînt.

— Poate o fi ieșit pe poarta cealaltă. Da, da, numai așa se explică, ne spuse el.

Pînă acasă n-am mai scos nici unul o vorbă. Poate că Bebe știa, ca și mine, că spitalul acela nu avea decît o singură poartă...

ALEXANDRU ODOBESCU DESPRE „CÎNTAREA ROMÂNIEI“:

> **«ARAREORI ÎNTR-O SCRIERE ROMÂNEASCĂ S-A REVĂRSAT MAI MULT DIN ACEL SPIRIT NAȚIONAL, CULES DIN PRIVELIȘTEA NATURII PITOREȘTI A ROMÂNIEI, DIN TRAIUL SIMPLU AL PLUGARULUI SAU AL PLĂIEȘULUI ROMÂN, DIN POVESTIRILE VITEJEȘTI ALE LETOPISEȚILOR VECHI ȘI ALE BASMELOR BĂTRÎNEȘTI, DIN GRAIUL MLĂDIOS ȘI EXPRESIV AL POPORULUI ROMÂN.»**

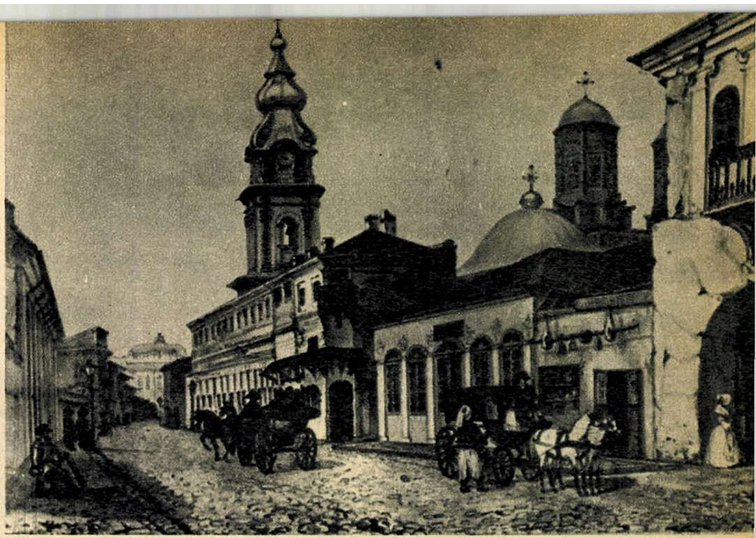
1

150 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI

ALECU RUSSO

Martie 1848. Iași.

Un manifest chema poporul să se ostenească pentru binele țării. El venea din partea unor patrioți care fremătau așteptînd **«baterea ceasului și a unui clopot de unire spre îndreptare»** *a tuturor fărădelegilor.*

Erau de îndreptat multe și adînci nedreptăți într-o Moldovă în care marii boieri storceau vlaga țării sub oblăduirea lacomului și despoticului domn Mihail Sturza. Burghezia și tinerii intelectuali instruiți în apus urau privilegiile boierești, care puneau stavilă oricărei idei de progres. O pleiadă de tineri luminați — generația pașoptistă — elabora planuri și programe străbătute de idei generoase de dreptate socială și națională. Printre ei, un loc de frunte ocupă **Alecu Russo.** *Înzestrat cu o sclipitoare inteligență, sensibil față de ideile înaintate ale vremii, întreaga sa operă literară poartă mesajul vibrant al luptătorului pentru libertate și dreptate socială.*

S-a născut în 1819, într-un **«sat frumos, răschirat între grădini și copaci pe o vale a codrilor Bîcului.»** *Trimis la studii în Elveția și Austria s-a instruit în spiritul ideilor patriotice și umanitare ale timpului. Din această epocă datează primele lui încercări literare, cîteva* **«poeme liberale»,** *care prin conținutul lor înaintat au determinat o percheziție a poliției habsburgice la domiciliul său. În 1836 s-a întors în Moldova fără să-și fi terminat studiile. Curînd relațiile cu tatăl său au fost brusc întrerupte, datorită ideilor înaintate pe care tînărul Russo le îmbrățișează cu căldură. Se hotărăște să ducă o viață independentă, dedicată exclusiv activității cultural-politice.*

Iașul acelor ani l-a atras în vîltoarea evenimentelor, alături de toți cei care luptau pentru aceleași idealuri. În 1839, împreună cu Alecsandri, a făcut o călătorie în ținutul Neamțului. Entuziasmat de frumusețea folclorului din această regiune, Russo avea să noteze mai tîrziu: **«Iată poezie! iată adevărata literatură de care se pot mîndri românii!»**

Îl aflăm între 1841—1844 funcționar la tribunalul din Piatra Neamț, fără a renunța însă la preumblările întru cunoașterea celor obidiți și a frumuseților peisajului românesc. În 1842, în compania aceluiași Alecsandri, cutreieră valea Bicazului, culegînd numeroase legende. În 1844, fiind destituit din postul pe care îl ocupa, s-a întors la Iași. Începea cea mai rodnică perioadă din viața sa. Temperamentul vulcanic, firea sa pasională l-au situat în mijlocul evenimentelor, participînd activ la acțiunile ce se pregăteau în vederea declanșării revoluției.

Anul 1845. În cadrul emoționantelor întîlniri anuale de la Mînjina, proprietatea lui Costache Negri, Russo a avut ocazia fericită să-l cunoască pe Nicolae Bălcescu. Se întîlneau adesea aici revoluționari munteni și moldoveni (Mihail Kogălniceanu, Alecsandri, Negruzzi, Ion Ionescu de la Brad, Nicolae Bălcescu, Ion Ghica, Costache Negri și alții), toți animați de aceeași dorință a propășirii patriei. Ion Ghica își amintea că aici Bălcescu **«s-a găsit în strînsă legătură cu Alecu Russo, și nu este de mirat că acești doi tineri să-și fi exersat în comun pana...»** *Cert este că patosul revoluționar, totala dăruire a lui Bălcescu pentru ideile progresului, l-au impresionat profund pe Russo, au trezit în el noi resurse creatoare. La numai un an, Russo prezenta publicului primele creații literare —* **«Băcălia ambițioasă»** *și* **«Jignicerul Vadră»** *—, mici lucrări dramatice cu puternice accente critice la adresa moravurilor boierești, care au dus la surghiunirea autorului lor la mănăstirea Soveja, pe motiv că* **«tulbură orînduiala».**

ROMÂNIEA VIITORE

ROMÂNIA LITERARĂ

2

Întors din surghiun găsește țara în mare fierbere. Se alătură cu tot sufletul acțiunii din martie 1848. Deși nu avem informații privind participarea sa la adunarea organizată la hotelul **«Petersburg»,** *a suportat și el asprimea măsurilor represive, apucînd, ca și ceilalți revoluționari, calea exilului. Ion Ghica își amintea mai tîrziu că l-a ascuns o vreme la București, pînă a* **«putut lua drumul spre Brașov».**

La Viena, Blaj, Sibiu, Brașov sau Lugoj, peste tot pe unde a trecut în timpul pribegiei, s-a dovedit același suflet mare, patriot înflăcărat, gata în orice clipă a-și da obolul său pentru binele patriei. În 1849—1850, aflîndu-se la Paris, s-a alăturat acțiunilor organizate de emigranții revoluționari români. În semn de prețuire, Bălcescu a tradus și a prefațat **«Cîntarea României»,** *publicată în 1850 în revista* **«România viitoare».**

Frescă a frumuseților patriei și a vieții unui popor care și-a păstrat și înfrumusețat cu credință meleagurile moștenite din străbuni, **«Cîntarea României»** *este un poem străbătut de încrederea nestrămutată în viitorul fericit al poporului nostru.*

«Cinge-ți coapsa ta, caută și ascultă... ziua dreptății se apropie... toate popoarele s-au mișcat... căci furtuna mîntuirei a început...»

Poemul, vibrantă profesiune de credință, și-a cucerit un loc nemuritor în patrimoniul literaturii noastre, păstrîndu-și și azi neștirbite bogățiile de sentimente și idei.

În 1851 s-a întors la Iași. Lipsurile materiale și sănătatea șubredă nu l-au împiedicat să fie prezent în vîltoarea frămîntărilor unioniste. A publicat în coloanele revistelor vremii, printre care amintim **«Zimbrul», «Steaua Dunării», «România literară»,** *elaborează cele mai semnificative lucrări ale sale:* **«Cugetări», «Amintiri»,** *o nouă traducere a* **«Cîntării României»,** *făcută de data aceasta de autor. Tot în această perioadă a lucrat, probabil, la studiul* **«Poezia poporală»** *(publicat postum), care îi oferă un loc de cinste în rîndul celor care s-au aplecat cu atenție și dragoste asupra creației populare, descifrîndu-i autentica valoare.*

Îl găsim alături de unioniști, punîndu-și semnătura pe cîteva proteste elaborate în anii 1856—1857. A avut fericirea să trăiască și el momentul emoționant al Unirii. Dar la numai cîteva zile după acest mare eveniment, ftizia care-i măcinase sănătatea l-a răpus. Avea doar 40 de ani...

S-au scurs 150 de ani de la nașterea scriitorului-cetățean. Timpul, care cerne cu exigență valorile, ni-l înfățișează astăzi pe **Alecu Russo** *ca pe un scriitor de prestigiu, cunoscător și prețuitor al folclorului, cu certe calități de critic literar și, mai presus de toate, ca pe un luptător pentru* **«slobozenia dinlăuntru și din afară»** *a neamului său.*

ȘTEFAN MARIAN

● ● ● ● ● ●

1. Iașii la mijlocul secolului 19. Strada Mare (gravură de J. Ray).

2. Coperta revistei «România viitoare» (editată la Paris în 1850, de N. Bălcescu) în care a apărut pentru prima dată «Cîntarea României» — și coperta publicației «România literară» (1855) în care au fost publicate principalele opere ale lui Russo.

3. Printre semnatarii celui mai radical program al revoluției de la 1848 se află și numele lui Alecu Russo. (Acest program a fost întocmit la Brașov, în mai 1848).

4. Mînjina — Casa lui Costache Negri, loc de întîlnire a revoluționarilor pașoptiști, din Muntenia și Moldova. Aici l-a cunoscut Alecu Russo pe N. Bălcescu.

3

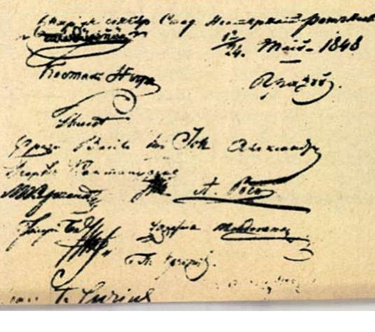
1/24. Mai. 1848

4

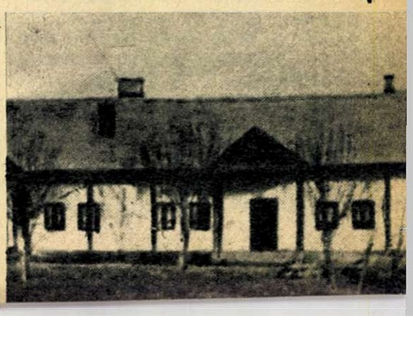

ORAŞUL DE PE DOUĂ CONTINENTE

ISTANBUL

①

Ieşind din Bulgaria, trecind prin Edirne şi prin alte localităţi turceşti, am străbătut şoseaua în suişuri şi coborîşuri line, lăsînd în urmă satele rare, cu şcolile aşezate de obicei la margine, uneori înconjurate de elevii ieşiţi în recreaţie, îmbrăcaţi în şorţuleţe negre cu guleraşe albe, care din goana maşinii ni se păreau nişte stoluri de stăncuţe. Ne apropiem de Istanbul. Pe măsură ce sintem tot mai aproape de graniţa celor două continente, Europa şi Asia, se face simţită tot mai mult Marea Marmara. Temperatura ni se pare tot mai ridicată, poate şi din cauza peisajului predominat de pomi cu frunze puţine, dar cu ramuri bogate, pe care atîrnă ciorchini roşii de fructe, cărora localnicii le spun «merele paradisului».

Ştim că ne mai despart puţine clipe de cel mai frumos oraş din Turcia, unul dintre vestitele porturi ale lumii, că vom cunoaşte oameni care fac parte dintr-un popor paşnic şi muncitor.

Maşina mai ridică o culme şi iată că în zare apare Istanbulul.

E înainte de amiază. Oraşul e învăluit într-o piclă subţire şi mai mult îi bănuim conturul pe cele şapte coline care l-au făcut pe cuceritorul său, împăratul roman Constantin cel Mare, să-i dea numele de Mica Romă, cînd în anul 330 l-a şi declarat capitală a Imperiului bizantin. Oraşul se va numi apoi Constantinopol, iar mai tîrziu, fiind cucerit de Mahomed al II-lea, în 1453, va deveni capitala Imperiului otoman şi-şi va schimba din nou numele, în Istanbul. E un oraş bătrîn, cu o istorie zbuciumată, schimbîndu-şi adesea numele şi stăpînii, fostă capitală a două mari imperii, jucînd un rol însemnat în istoria celor două continente, iar astăzi cea mai mare aşezare urbană, principalul centru economic şi cel mai important port al Turciei.

Încă de la intrarea în oraş ne întîmpină vechile ziduri de apărare, impresionante ruine ale trecutului, apoi strada asfaltată, mărginită de mari panouri pe care citim reclame de Coca-Cola şi alte produse. Sintem în Istanbul, putem privi oraşul de aproape şi ceea ce ne atrage mai întîi atenţia este mulţimea moscheilor, cu cupolele şi minaretele lor, aceste turnuri albe şi suple, prelungindu-se spre zenit, care contrastează cu blocurile moderne. Vom înţelege mai apoi că în Istanbul nu acesta este singurul contrast. Pe lîngă cartiere ca Beyoglu de pildă, cu construcţii moderne şi elegante, cu bănci şi hoteluri luxoase, restaurante şi mari magazine, vei întîlni la Istanbul cartiere cu ulicioarele strîmte, cu casuţe mici şi vechi, aplecate de parcă ar vrea să se culce. Pe străzile din centrul oraşului, printre zecile de mii de taxiuri, de maşini elegante, turistul întîlneşte adesea şi mici vehicule trase de măgăruşi.

Peste tot e un amestec de strălucitor şi opac. Lustragiii îşi aureolează modestia înconjurîndu-se de nişte figurine înalte de tablă alămie, al căror galben auriu înfloreşte străzile. Patronii magazinelor sau vînzătorii ambulanţi îşi împing mărfurile pînă în stradă, oamenii cu baloturi în spate intră nepăsători pe mijlocul străzii făcînd să se oprească cele mai moderne maşini. De altfel, în Istanbul,

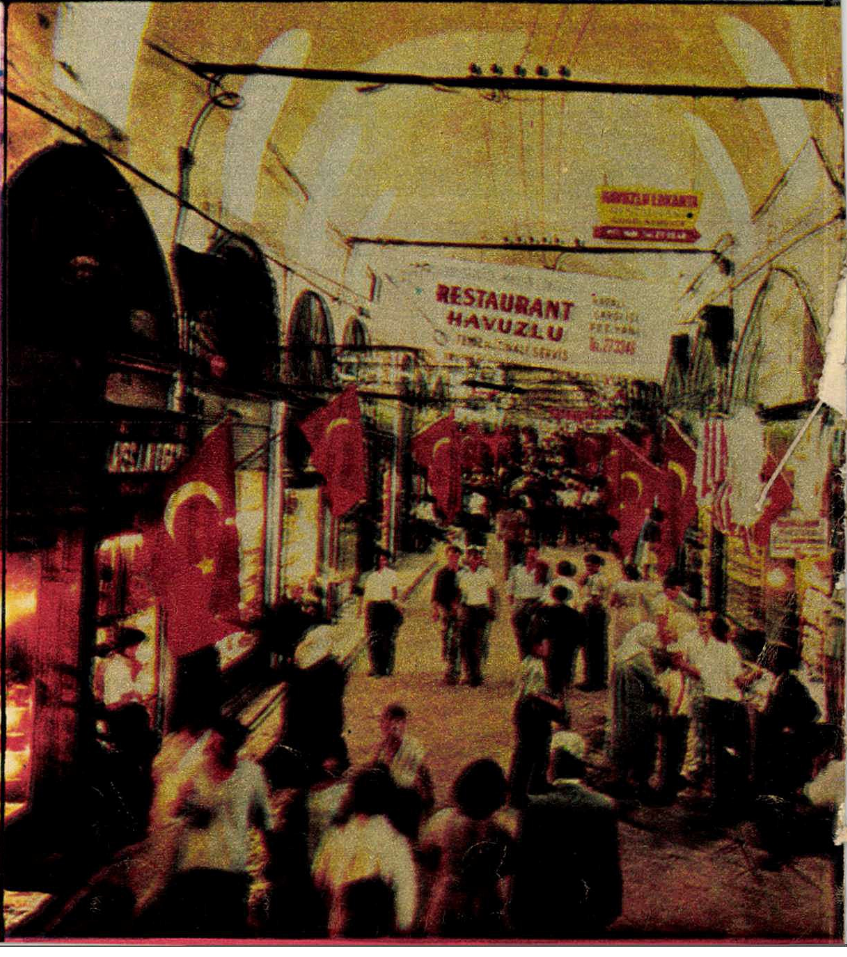

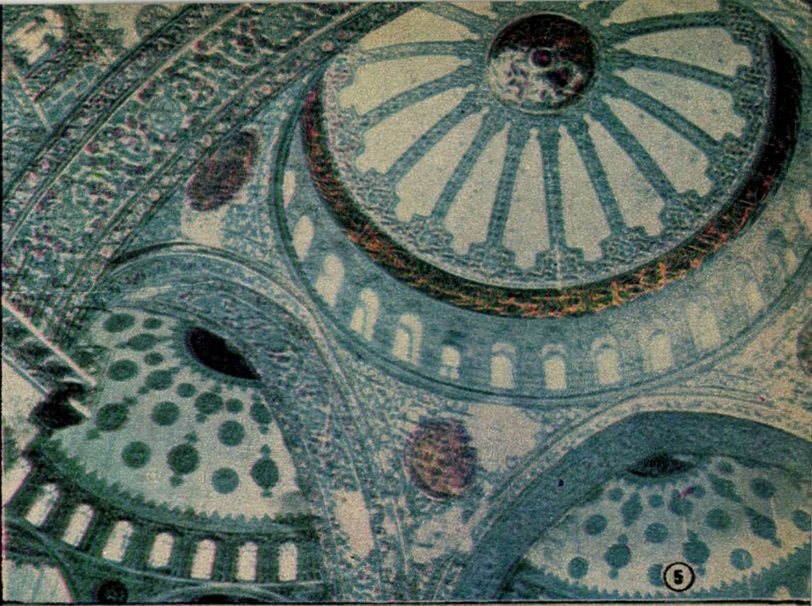

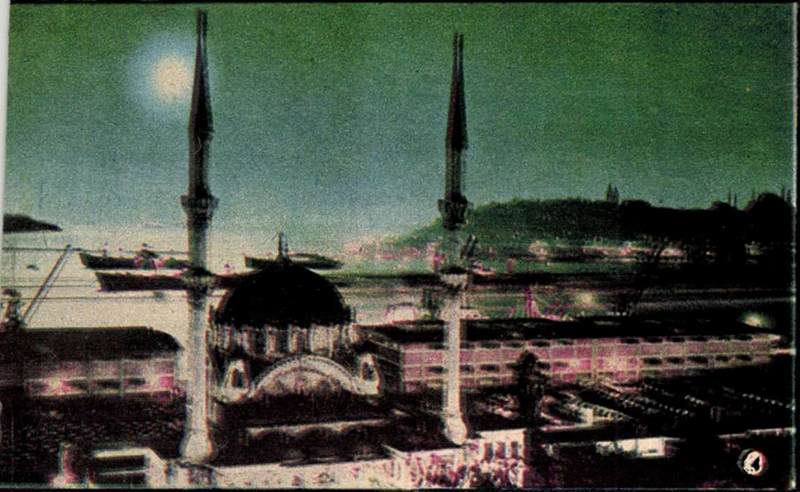

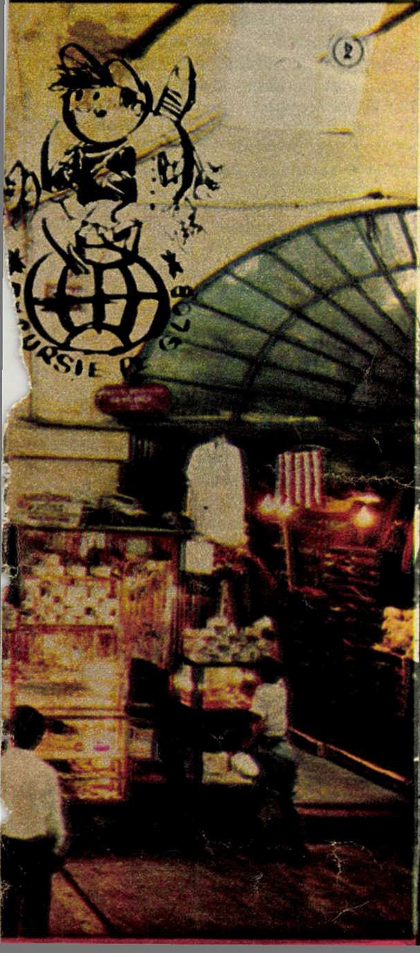

circulaţia nu se supune prea multor reguli. Pe străzile mari maşinile merg pe cîte trei-patru rînduri, cu încetineală, întorc unde vor, depăşesc pe unde pot şi pe cine pot, fiecare cum apucă. Conducătorii autovehiculelor nu se supără însă, nu au loc discuţii între ei. S-ar putea afirma un paradox, anume că în acest du-te-vino dezordonat s-a statornicit o armonie perfectă.

Bosforul împarte oraşul în două: partea europeană, cea mai întinsă de altfel, şi partea asiatică, unde se află marele cartier Skutari. Sînt celebre răsăriturile de soare de pe Bosfor, care dau oraşului aureola din basmele orientale. Am călătorit pe valurile Bosforului şi ale Cornului de Aur, printre numeroasele şlepuri şi remorchere, bărci, iahturi şi petroliere, am trecut peste cele două poduri deasupra Cornului de Aur, dintre care renumitul pod Galata, construit pe pontoane, care se înalţă zilnic pentru scurtă vreme, pentru a face loc navelor spre larg.

Aşa cum se oferă astăzi privirii călătorului, Istanbulul, prin înfăţişarea lui, prin îmbinarea de vechi şi modern, prin peisajele şi monumentele lui, pare că vrea să vorbească despre îndelungata sa viaţă de peste 2500 de ani.

Iată-ne în faţa catedralei Sfînta Sofia, unul dintre cele mai strălucitoare monumente ale arhitecturii bizantine. Intrăm o dată cu un grup de elevi, liniştiţi, sfioşi, îmbrăcaţi în aceleaşi şorţuleţe negre cu gulerașe albe, care rămîn uimiţi ca şi noi în faţa acestei capodopere construită de împăratul Justinian, transformată azi în muzeu.

De cealaltă parte a străzii se văd cupolele impresionante, zidurile şi cele şapte minarete ale celebrei Moschei Albastre, construită de sultanul Ahmed, care a vrut să întreacă prin acest măreţ monument de artă catedrala Sfînta Sofia.

Pe una din cele şapte coline ale Istanbulului se înalţă moscheea lui Suleiman Magnificul, cea mai frumoasă din întreaga ţară. De aici turiştii pot privi Cornul de Aur în toată splendoarea lui. Intrăm apoi în vechea reşedinţă a sultanilor, Palatul Seraglio, astăzi muzeu. Aici se află de fapt un buchet de palate, fiecare din ele cu altă arhitectură, potrivită veacului cînd au fost construite. Înconjurat de ziduri înalte, cu celebrele lui grădini, cu acele interioare fantastice, palatul Seraglio pare că s-a detaşat din basmele celor «1001 de nopţi». Un alt palat, muzeul Topkapi, păstrează în el veşmintele sultanilor, tronuri împărăteşti, corturi lucrate în fir de aur, obiecte de artă şi podoabe nepreţuite.

Părăsim uimiţi aceste muzee şi ieşim pe străzile Istanbulului de azi. Amestecîndu-ne cu mulţimea pe stradă, înţelegem că poporul turc este un popor cinstit, sincer şi primitor. Muncitorul din uzină sau din port, funcţionarul şi meseriaşul, micul negustor, tînărul din autobuz, într-un cuvînt omul de pe stradă, te copleşeşte cu atenţiile lui şi se oferă să-ţi fie de folos. Poate că nicăieri nu-ţi poţi da seama mai bine de felul de a fi al populaţiei Istanbulului, ca în Marele Bazar. Acest loc de negoţ (mai multe străzi întretăiate şi acoperite, luminate cu lămpi de neon) oferă cumpărătorului podoabe şi obiecte de metal strălucitor, papuci brodaţi în fir, jucării, pînzeturi şi haine, mărfuri de tot felul. Încercăm să ne tocmim din preţ asupra unui obiect, nu ajungem la un rezultat, dar negustorul nu dă semne de nerăbdare. Dimpotrivă, cheamă un negustor ambulant, care trece cu nişte păhărele mici pline cu ceai fierbinte pe o tavă, şi ne îndeamnă să ne servim.

Istanbulul de azi este oraşul vestigiilor, dar în acelaşi timp şi al manifestărilor de cultură şi arhitectură modernă, al minunatelor peisaje orientale, dar şi al aspectelor de viaţă trepidantă, iar călătorul care poposeşte aici rămîne, fără îndoială, cu impresii de neuitat.

GEORGE NESTOR

1. PODUL GALATA, ZIUA.
2. SECVENTĂ DIN MARELE BAZAR.
3. MĂRTURII ALE UNEI CULTURI MILENARE.
4. PESTE ORAŞ SE LASĂ ÎNSERAREA ŞI LINIŞTEA.
5. UN DETALIU DE INTERIOR DIN CELEBRA MOSCHEE ALBASTRĂ.
6. ACESTE FRUMOASE COSTUME FOLCLORICE NE AMINTESC PARCĂ DE DECORURILE FERMECĂTOARE DIN 1001 DE NOPŢI.

swiat
MŁODYCH
GAZETA HARCERSKA

ÎN VIZITĂ LA
Cutezătorii

SWIAT MLODYCH ESTE GAZETA HARCERZILOR*) POLONEZI. NU DE MULT REVISTA «CUTEZĂTORII» A AVUT CA OASPETE PE WIESLAWA MROCZEK, REDACTOR LA ACEASTĂ GAZETĂ, PE CARE AM RUGAT-O SĂ SCRIE PENTRU VOI ACEST REPORTAJ ÎN CARE SE PREZINTĂ UN ASPECT DIN BOGATA ACTIVITATE A COPIILOR POLONEZI.

Instantanee din FROMBORK:

OPERAȚIA 1001 FROMBORK

Vechiul tîrgușor Frombork se află în partea nord-vestică a voievodatului Olsztyn. Cu toate că numără numai 1 500 de locuitori, el e cunoscut în toată Polonia. Cu secole în urmă și-a petrecut aici, pe lîngă catedrala gotică, o bună parte a vieții sale, **Nicolai Copernic,** primul om care a fundamentat științific sistemul heliocentric.

Ca multe alte orașe ale Poloniei, și Fromborkul a avut de suferit în timpul ultimului război. A fost distrus aproape tot — locuințele oamenilor, vechile clădiri medievale, portul de pescari. Obuzele n-au crutat nici măcar zidurile puternice care înconjurau vechea catedrală.

Mulți ani după război totul a rămas așa. Dar în 1966 harcerzii au hotărît să reconstruiască vechea așezare la fel cum a fost înainte, încît în 1973, cînd savanți din toată lumea se vor aduna aici să comemoreze 500 de ani de la moartea marelui astronom, Fromborkul să-i poată primi cu demnitate. Inițiativa lor, la care au răspuns cu entuziasm copii și tineri din întreaga Polonie, a primit denumirea de «Operațiunea 1 001 — Frombork».

Acum, aici se lucrează. Din primăvară, de cînd încep să înflorească merii, și pînă toamna tîrziu. Dorind să văd cum muncesc harcerzii, cum se descurcă ei în niște lucrări atît de complexe și grele, le-am făcut nu de mult o vizită.

Mai văzusem orașul, cu ani în urmă. Acum însă erau locuri pe care nu le mai recunoșteam. Comandantul «Operațiunii», **Ieremia Sekula,** l-a rugat pe șofer să oprească în fața unei clădiri în construcție, în preajma căreia se aflau grămezi de cărămizi, nisip, ciment și var. Am intrat înăuntru. Printre mai mulți copii care lucrau la ridicarea zidurilor se afla și o bătrînică. Meșterea ceva lîngă o căldare cu apă.

— Și dumneavoastră ajutați la reconstruirea orașului? am întrebat-o, curioasă.

— Le dau o mînă de ajutor copiilor. Cînd și cînd. Acum am adus apă și le spăl mistriile. Îmi place de ei! De mulți ani trăiesc pe lume, dar așa copii n-am mai văzut pînă acum. Să înalțe case!... Mai că nu-mi vine să cred.

Sînt emoționată. Și poate mai emoționată decît mine va fi bunicuța în ziua aceea în care, clădirea fiind gata, harcerzii se vor încolona cîte patru și-n timp ce orchestra va cînta, în timp ce invitații din împrejurimi îi vor aplauda, ei vor înmîna cheia clădirii gospodarilor orașului.

— Acum să mergem la brutărie — mi-a propus comandantul.

Locuitorii orașului se aprovizionează cu pîine de la Browiewo, aflat la o depărtare de 10 km. De aceea se așteaptă cu nerăbdare inaugurarea ei. Poate că unii nici nu prea cred în această brutărie.

— Lucrările au început în iulie — mi se explică. Acum clădirea a ajuns pînă la plafon, i se pot pune traversele pentru acoperiș. La vară brutăria va fi terminată.

Și tot așa mai departe. Pentru că în Frombork harcerzii au înălțat deja multe clădiri, au terminat numeroase lucrări. În piața teatrului, de pildă, molozul a fost îndepărtat, terenul nivelat, s-a construit o estradă, s-a terminat turnarea trotuarelor. Apoi mai sînt clădirile instituțiilor construite pe locul vechilor dărîmături, fundamentul școlii din Klejnow — un sat aflat la o distanță de cîțiva kilometri de oraș. Dar mai e și altceva care-i preocupă pe harcerzi aici, la Frombork.

Orașul ascunde multe taine. Una dintre ele este și mormîntul lui **Nicolai Copernic.** Se știe că renumitul astronom a murit în Frombork, iar după moarte a fost îngropat la catedrală. Dar dintre numeroasele epitafe de pe tăblițele frumos sculptate lipsește tocmai cea mai importantă, în care se indică locul mormîntului său.

Spre sfîrșitul vieții sale, **Copernic** a căzut în dizgrație. Marea sa operă **«Despre învîrtirea corpurilor cerești»** i-a creat mulți dușmani. Se vede că cei lezați au dorit ca să nu rămînă nici o urmă după moartea astronomului și-au distrus multe documente care cuprindeau date despre el. Nici pînă azi nu se știe, de pildă, unde a locuit Copernic. Din însemnările rămase se știe doar că în grădină, în fața casei, se afla o placă orizontală. Pe această placă Copernic își așeza instrumentele, executa măsurători ale mersului corpurilor cerești. Un savant de la Academia Polonă de Științe, profesorul **Pagaczewski,** caută această placă de mai mulți ani. Dar pînă acum n-a descoperit-o încă. N-ar fi exclus ca vreuna dintre aceste taine să fie dezlegate de către harcerzii care reconstruiesc orașul. Pînă în prezent ei au executat deja lucrări în valoare de peste 2,5 milioane de zloți. Faptul acesta ne dă convingerea că în 1973, anul limită al «Operației 1 001 Frombork», orașul va îmbrăca haina pe care a purtat-o dintotdeauna.

WIESLAWA MROCZEK

TYTUS, ROMEK ȘI ATOMEK

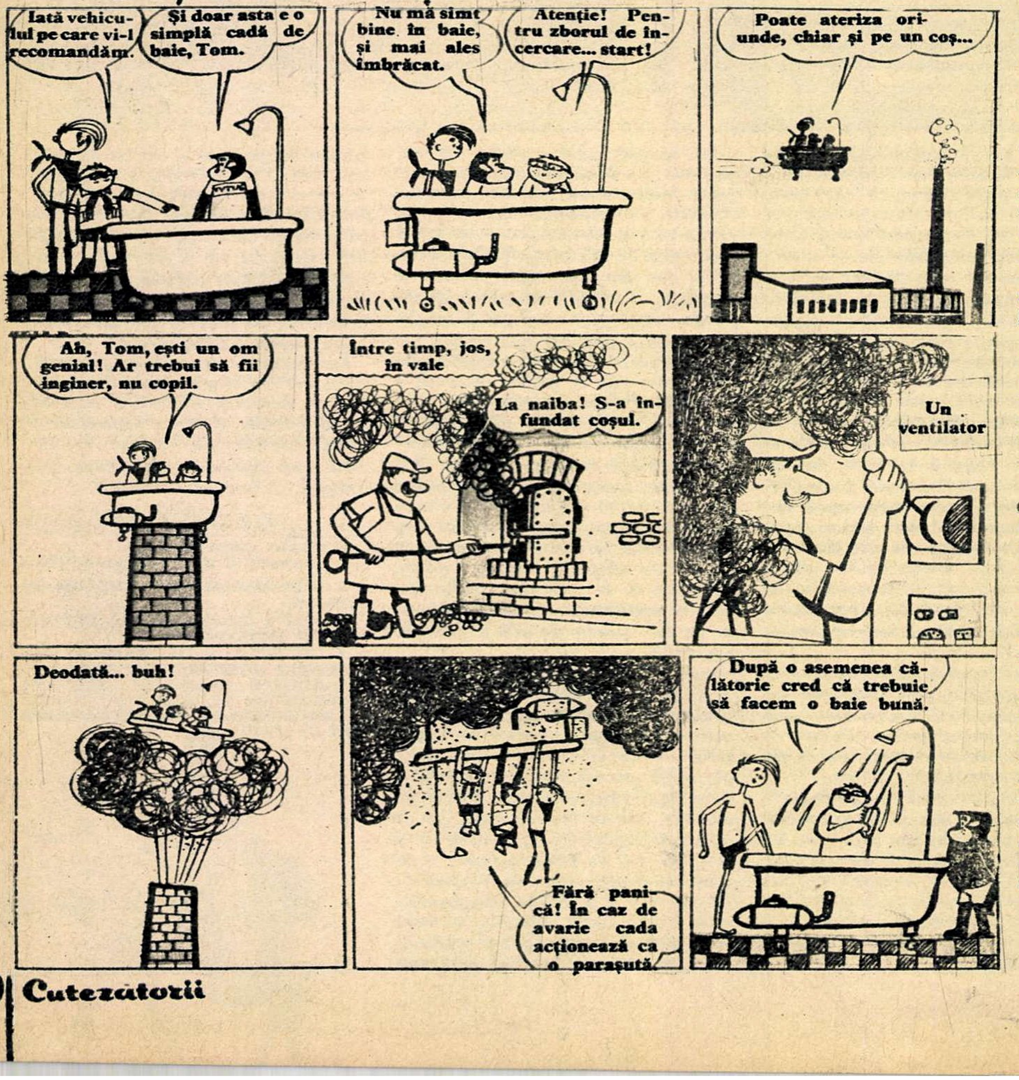
Iată vehiculul pe care vi-l recomandăm.
Și doar asta e o simplă cadă de baie, Tom.
Nu mă simt bine în baie, și mai ales îmbrăcat.
Atenție! Pentru zborul de încercare... start!
Poate ateriza oriunde, chiar și pe un coș...
Ah, Tom, ești un om genial! Ar trebui să fii inginer, nu copil.
Între timp, jos, în vale
La naiba! S-a înfundat coșul.
Un ventilator
Deodată... buh!
Fără panică! În caz de avarie cada acționează ca o parașută.
După o asemenea călătorie cred că trebuie să facem o baie bună.

---

*) harcerzii sînt pionierii polonezi (N. Red.).

①

MINUNI ALE LUMII

Minuni ale lumii sînt stelele,
Minuni ale lumii sînt pietrele,
Minuni ale lumii sînt grelele,
Pline de suflet — vetrele.

Minuni ale lumii sînt frunzele,
Minuni ale lumii sînt cîntătoarele,
Paserile, prin ramuri ascunsele,
Lacul umbros, căprioarele...

Minuni ale lumii sînt lumile
De aripi, de glasuri, de murmure,
Ce umplu cu forfotă culmile,
Țărmure, fumure, drumure.

Minuni ale lumii sînt inimele
Ce bat întru ardere, gîndule,
Frumusețile, marile, minimele,
Întru slava noastră născîndu-le.

PETRE GHELMEZ

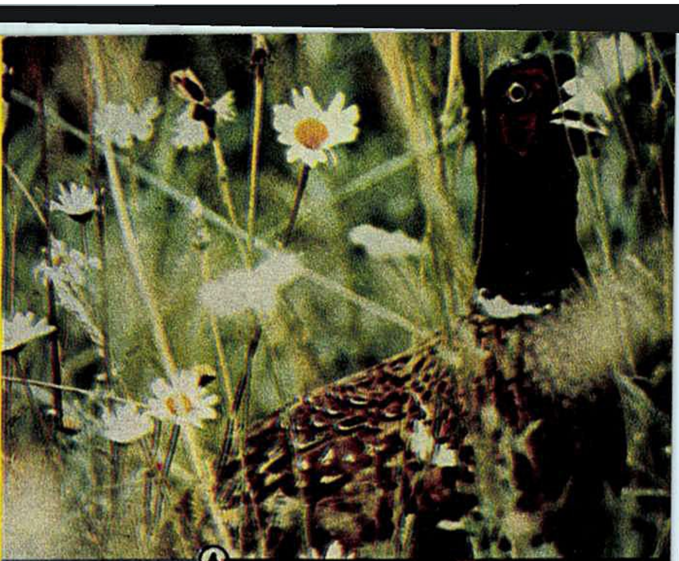

④

②

MICRO ENCICLOPEDIE

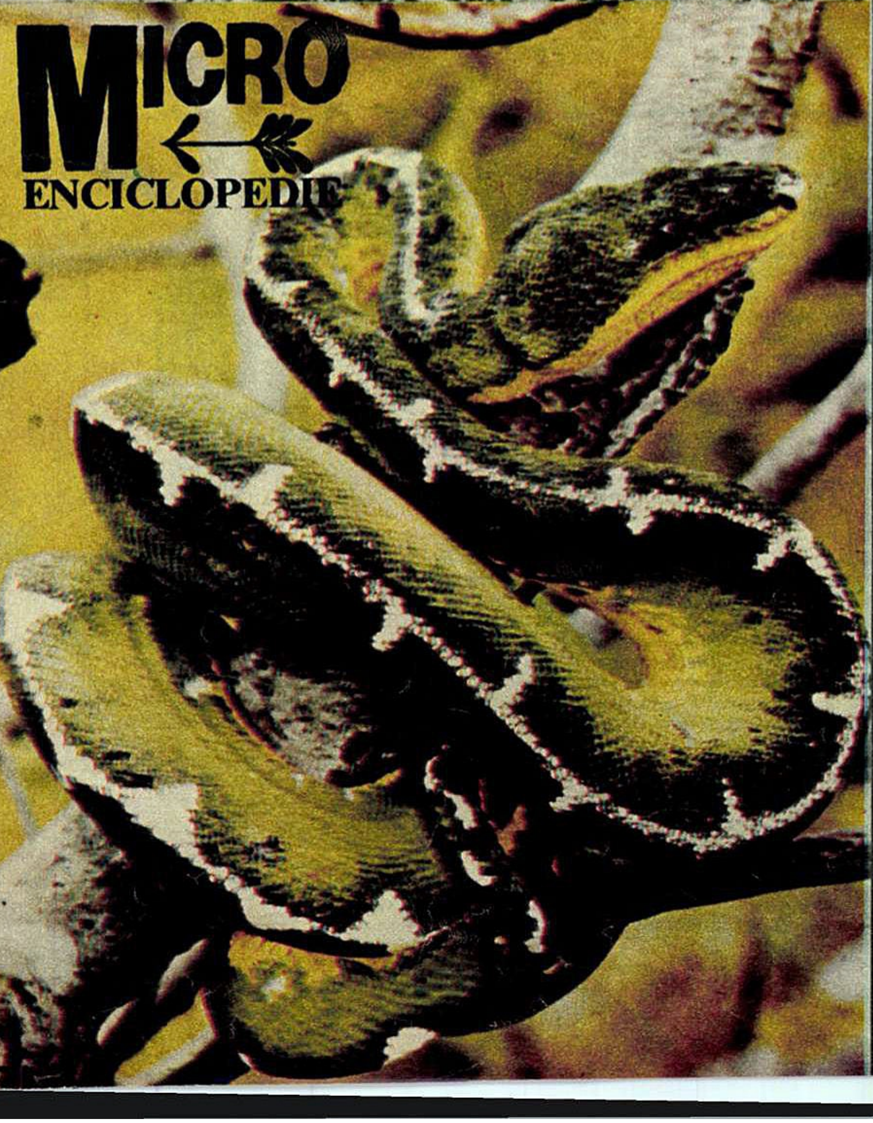

DIN TAINELE CELOR CARE NU CUVÎNTĂ

Fregata minor, (foto 1) trăiește în insulele Galapagos. Ea se hrănește cu pești zburători. Cînd Fregata minor este nemulțumită de ceva, gușa ei împodobită cu pene roșii devine mare și rotundă ca un balon.

Simpaticul pui de mistreț din fotografia noastră (foto 2) nu are decît cîteva zile. Aproape nu-ți vine să crezi, că, nu peste mult timp, el va ajunge la o înălțime de un metru și va atinge greutatea de 200 kg. Din cauza agresivității și șireteniei sale dă multă bătaie de cap... vînătorilor.

Se știe că șarpele (foto 3) se poate deplasa tîriș cu o viteză mai mare chiar decît a unui om care aleargă. Pe sticlă sau marmură însă nu poate înainta nici măcar un... centimetru!

Phasianus colchicus, (foto 4) adică fazanul, este o specie de pasăre din ordinul galiformelor, cu coada lungă și ascuțită. Cocoșul are un penaj mai bogat și viu colorat. Este cunoscut și în Carpați, unde crește mai ales în rezervații.

De fapt este originar din Mesopotamia, dar data apariției sale în pădurile Europei nu se cunoaște cu precizie. E o pasăre mîndră de penajul ei.

Despre vulpe și șiretenia ei s-au scris nenumărate istorioare vesele, o cunoaștem din fabule, din basme și proverbe, o putem admira cînd dorim în grădinile zoologice. Naturaliștii au numit-o științific Vulpes vulpes. Domnul Vulpoi din fotografia noastră (pag. 1-a) ține neapărat să ne invite la el:

— Eu sînt cel care am amenajat apartamentul familiei. Vizuina noastră se compune dintr-un dormitor în care trăiesc cei doi micuți împreună cu mama lor, Doamna Vulpe. Alimentele familiei le păstrăm într-o cămară scobită în pămînt. Mai avem un adevărat salon pentru musafirii familiei, iar coridoarele apartamentului au circa 15—20 metri. După cum vedeți, sîntem gata să vă oferim o bună primire.

③

MARTIE

Să stingem lampa iernii de pe crengi!
Lumină nouă umblă-n muguri, iată!
Să ne-așezăm în calea primăverii
Cu fața bucuroasă și curată.

Și drumurile lungi să le trezim
Să ne primească pașii mai departe.
Ni-e sete de priveliști și culori
De visuri albe, de minuni, de fapte.

Să stingem lampa iernii! Și ușor
Să dezvelim din sîmburi colțul ierbii,
Caietul să-l desfacem și pe el
Să-și deseneze umbrele lor cerbii.

GH. ISTRATE

LEGENDA SATULUI LĂMĂȘENI

Din numeroasele legende trimise de către elevii din toată țara la concursul organizat de către revista «Albina» (despre care v-am vorbit de două ori în revistă noastră), am ales-o pentru voi pe cea trimisă de către eleva *Irimescu Mariana* de la *Școala generală din satul Lămășeni*, jud. Suceava.

Se povestește că demult, pe vremea lui Ștefan cel Mare, doi ciobani veniți de prin părțile Transilvaniei, s-au așezat în ascuns cu turmele lor în pădurea care se afla pe-atunci pe locul unde e azi satul. N-au ales locul la întîmplare. Auziseră ei că pe drumul care străbătea pădurea, Ștefan Vodă trecea deseori spre Suceava. Odată, aflînd că domnul va trece cu mare alai spre Baia, au făcut un caș mare pe care l-au așezat pe o roată de car și au ieșit cu el în calea lui. Ciobanii au îngenuncheat în fața domnului și cu lacrimi în ochi l-au rugat să le dea slobozenie domnească pentru a sta cu turma de oi în pădurea aceea. Înduioșat de ruga lor fierbinte, Ștefan a scos pana și cu slove de aur a scris aceste cuvinte: «A voastră să fie pe veci». Ciobanii i-au mulțumit cum s-au priceput mai bine, apoi s-au înapoiat bucuroși la turmele lor. Și și-au ridicat case în groapa dinspre apus de drum, unde cu timpul a apărut o așezare care a fost botezată cu numele pe care-l aveau cei doi ciobani.

POȘTA MINITEHNICUS

Pentru rachete, trimiteți cîte un exemplar în plus cu încărcătura respectivă pentru a putea fi lansat. La 5 rachete, două vor fi încărcate, la 10 rachete, 3 vor fi cu încărcătură.

Pentru aeromodele și navomodele cu motor cu explozie anexați cîte un flacon de combustibil suficient pentru 3 încercări. Pentru auto și navomodele cu motor electric schimbați bateriile cît mai aproape de data trimiterii lor la redacție.

MODELELE VOASTRE VOR FI MÎNUITE DE SPECIALIȘTI PUȘI LA DISPOZIȚIE DE FEDERAȚIA DE MODELISM.

AMBALAȚI OBIECTELE CU GRIJĂ. NU ÎNTÎRZIAȚI TRIMITEREA CONSTRUCȚIILOR DUPĂ 15 APRILIE 1969 (DATA POȘTEI).

TRIMITEȚI-NE DOCUMENTĂRI CÎT MAI AMPLE (SCHIȚE, CALCULE, EXPLICAȚII), ÎNTRUCÎT CONSTRUCȚIILE VOASTRE VOR FORMA OBIECTUL UNEI VIITOARE CĂRȚI TEHNICE.

AM
FORA
SABI
NĂ

UN SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

DE POP SIMION

13. TREI SCATII

Pe panglica de asfalt a șoselei care leagă Constanța de Histria alunecă un SETRA, splendid autocar bleu-argintiu cu insemnele organizației naționale de turism; e un autovehicul cu care ne-am obișnuit pe șoselele României și hoinarii acestui timp (vreau să zic, turiștii de marcă) i-au verificat din plin calitățile. Autocarul e încăpător, circulă în viteză, iar construcția lui solid-armonică îți dă sentimentul unei perfecte securități; are fotolii rabatabile, cu spătar înalt și moliciuni de plastic, ventilație de cea mai bună calitate, geamuri fumurii absorbante cu vizibilitate în toate direcțiile, instalație stereofonică și o însoțitoare care spune tot. Probabil că la aceste amănunte le e gîndul celor treizeci și nu știu cîți de pasageri care umplu autocarul bleu-argintiu, în timp ce fata-ghid sporovăiește în microfonul mașinii despre gorgane, marea sarmatică, Hercinici, migrațiuni, cetăți pontice și alte lucruri utile care îi înconjură pe expediționari de o semisomnolență meditativă. A fugi din București spre Histria sîmbătă după-amiază, cu reîntoarcere duminică seara e un lucru reconfortant, mai ales cînd se practică în grupuri și de către oameni care se cunosc, cum e și cazul nostru; în autobuz se află membrii unei brigăzi de la Electroaparataj care și-au făcut o tradiție din a evada, săptămînă de săptămînă, în sînul naturii. Evocă întîmplări comune, se tachinează, glumesc, joacă gaj și popa prostul, scot merinde din traistă comună, sînt veseli și încîntători, de parcă autobuzul le-ar aparține. Într-un fel, chiar le aparține, dacă avem în vedere că ei au închiriat covîrșitoarea majoritate a locurilor disponibile; mai călătoresc, în afara lor, două studente de la medicină, colege de cămin, un popă și trei băieți de vîrstă școlară. Atît. Situația o cere ca să renunțăm deocamdată la descrierea detaliilor acestei călătorii și, cu tot regretul, să părăsim grupa veselă, în mijlocul căreia cititorul s-ar simți excelent. Nici de studente n-avem timp; acestea discută despre ravagiile gripei Hong-Kong și mănîncă bomboane în cantități industriale. Popa picotește, doarme în barbă, strîngînd la piept un frumos cocoș alb, pintenat, cu creastă roșie, pe care îl cară la niște rude. Curiozitatea noastră se îndreaptă spre băieții de vîrstă școlară, care sînt tăcuți și au ceva enigmatic pe figură. Atrage în primul rînd atenția că, deși se cunosc (pentru că s-au salutat la urcare), aceștia au preferat să se așeze pe locuri diferite. În primele cinci minute ale voiajului, fiecare s-a simțit obligat să studieze mișcările celuilalt, pas cu pas, atent și cu minuțiozitate; clar că nu s-au apucat să se holbeze unul la altul ca vițelul la poarta nouă, și-au ticluit în scopul acesta mici trucuri și alibiuri care să nu-i dea de gol. Băiatul atletic, cu canadiană, s-a așezat în rîndul prim, în spatele șoferului, de unde nu contenește să-i examineze pe cei doi prin dreptunghiul unei oglinjoare de buzunar pe care o manevrează în variate poziții. Cel cu zulufi și nas mic, cît butonul de sonerie, șade cam pe la mijlocul elegantului autocar, pe un scaun ce dă în spațiul intermediar, prin care de altfel circulă, pentru că măruntul pasager n-are astîmpăr, se tot ridică și caută ceva în sacul de voiaj așezat pe polița cu plasă, deasupra capului, prilej să cotrobăiască, dar mai ales să controleze cu privirile întreg spațiul mașinii, fie zona din față, unde se află băiatul atletic, fie spatele, unde-i cealaltă pasăre rară pe care nu trebuie să o piardă din ochi. Băiatul dolofan cu frizură-vîrtej s-a postat într-adevăr în ultimul rînd, unde se simt hopurile și îți fierb creierii de hurducătură, ceea ce nu-l deranjează prea tare, pentru că vrea să-i aibă sub ochi pe cei doi, fără a recurge la prea mari mașinațiuni; ține în față, de ochii lumii, revista Cutezătorii *deschisă la palpitantul serial polițist pe care îl parcurge, în general, cu încîntare, însă menținîndu-și față de autor mai vechiul diferend, anume că Epsilon e prea viclean, servește faptele «tari» cu lingurița și te ține cu sufletul la gură cale de trei-cinci-șapte episoade, încît cel care trage cu pistolul, ăl care dă pumni, sau insul cu lanterna din subsolul cu mistere, apar pe nepusă masă, în mijlocul unei descrieri. Te și ia cu frig. Dar cititul serialului e un alibi pentru băiatul dolofan, cu frizură-vîrtej, e o mască spre a-i putea spiona pe cei doi.*

Cititorul ghicește, desigur, că cei trei băieți cu enigme nu-s alții decît aliații Amazoanei chemați la Histria prin scrisori; în băiatul atletic va trebui să recunoașteți pe Mircea, vericul fetei-băiețoi, în dolofanul cu frizura-vîrtej pe Nițeluș-Purceluș, un vecin mucalit al Sabinei și, în sfîrșit, băiatul cu zulufi și nas mic, cît butonul de sonerie, nu-i altul decît Adrian, fratele micei balerine. Ceea ce îi face pe toți trei să fie bănuitori și să se spioneze reciproc este amănuntul că Sabina, chemîndu-i, a omis să precizeze că mai invită pe cutare și cutare; posibil să fi procedat astfel dinadins și cu bună știință (lucru pe care îl vom afla la timp potrivit). Fapt e că în zori s-au trezit urcînd toți în autobuzul cu aceeași destinație și au făcut ochii mari; au socotit însă că nu trebuie să-și trădeze prea tare surpriza și au înfiripat acest dialog în dorul lelii, să salveze aparențele:

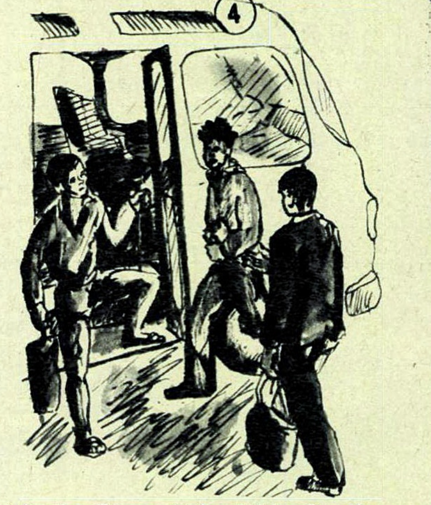

Desen: SLAVNICU ANTON

— Salve. E un mai vechi vis al meu să...

— Cetățile dacice? Sigur că da. E pasionant să...

— Pot spune că arheologia e noul meu amor. Da, da. Salut-salut.

(Va urma)

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

POVESTIRE DE A. WEISS
DESENE PUIU MANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: LICĂ, LIA ȘI COSTEL VRÎND SĂ-L URMEZE PE DIM DUNĂREANU ÎN SUBTERAN SÎNT VICTIMA UNEI PRĂBUȘIRI. FOLOSIND RADIO-EMIȚĂTORUL, LICĂ ȘI COSTEL ÎL PREVIN PE DIM. CU TOȚII SE REÎNTÎLNESC CU BINE.

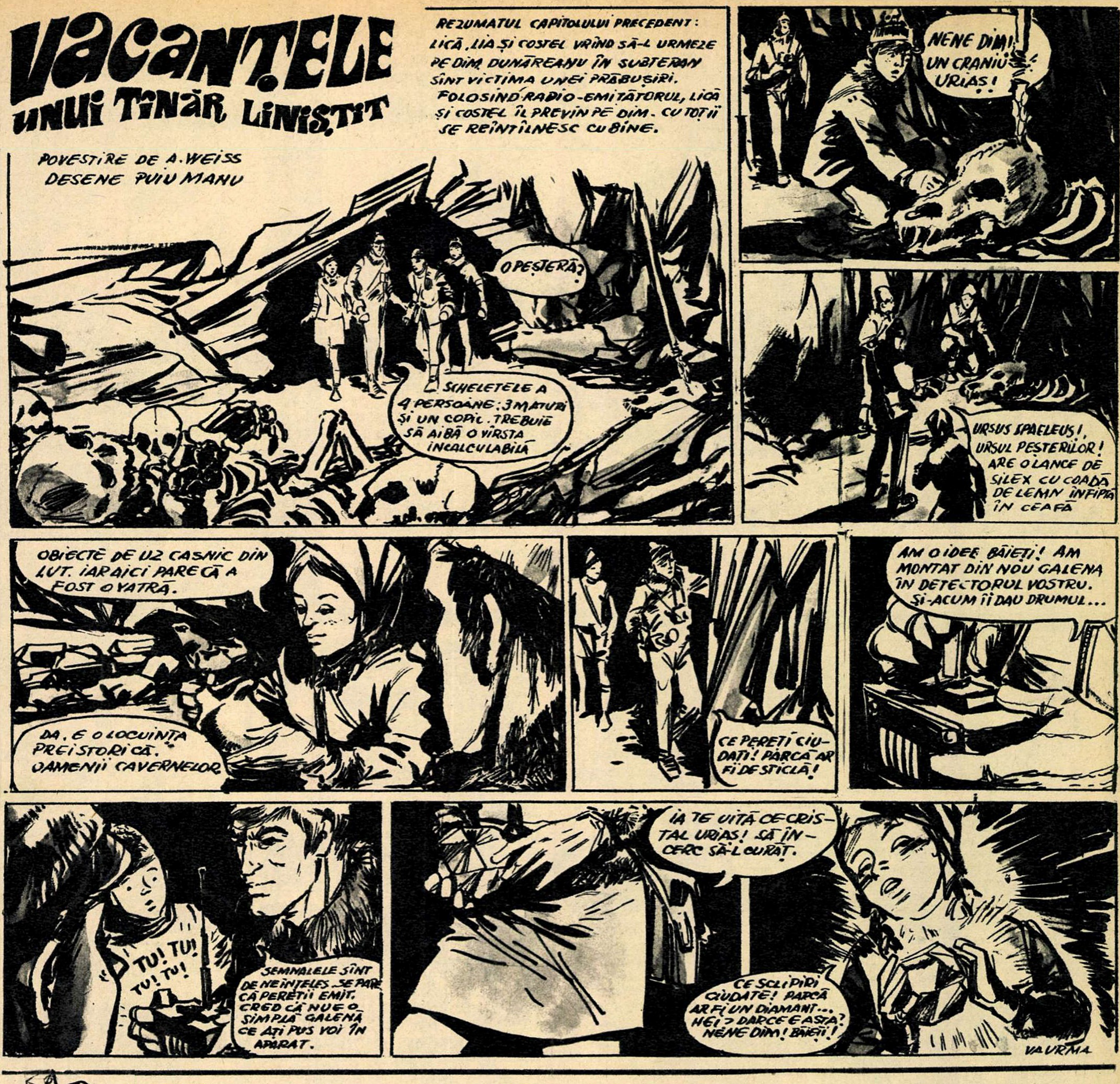
O PEȘTERĂ?
SCHELETELE A 4 PERSOANE: 3 MATURI ȘI UN COPIL. TREBUIE SĂ AIBĂ O VÎRSTĂ INCALCULABILĂ
NENE DIM! UN CRANIU URIAȘ!
URSUS SPAELEUS! URSUL PEȘTERILOR! ARE O LANCE DE SILEX CU COADĂ DE LEMN ÎNFIPTĂ ÎN CEAFĂ
OBIECTE DE UZ CASNIC DIN LUT. IAR AICI PARE CĂ A FOST O VATRĂ.
DA, E O LOCUINȚĂ PREISTORICĂ. OAMENII CAVERNELOR
CE PEREȚI CIUDAȚI! PARCĂ AR FI DE STICLĂ!
AM O IDEE BĂIEȚI! AM MONTAT DIN NOU GALENA ÎN DETECTORUL VOSTRU. ȘI-ACUM ÎI DAU DRUMUL...
TU! TU! TU! TU!
SEMNALELE SÎNT DE NEÎNȚELES. SE PARE CĂ PEREȚII EMIT. CRED CĂ NU E O SIMPLĂ GALENĂ CE AȚI PUS VOI ÎN APARAT.
IA TE UITĂ CE CRISTAL URIAȘ! SĂ ÎNCERC SĂ-L CURĂȚ.
CE SCLIPIRI CIUDATE! PARCĂ AR FI UN DIAMANT... HEI? DAR CE E ASTA? NENE DIM! BĂIEȚI!
VA URMA

REDACȚIEI

ÎNCERCAȚII CĂLĂTORI

Călătoria lor în jurul lumii a început o dată cu acest an școlar. Primul drum l-au făcut prin Europa. Apoi au traversat Mediterana și plini de curaj au străbătut Sahara înaintînd spre inima Africii. Într-un moment de răgaz se gîndeau chiar la alte călătorii îndepărtate, pe alte continente. Cînd cineva le-a adus o veste: numărul hărților s-a mărit! Aveau noi hărți ale Africii, Australiei, Antarcticei... Bucuria că vor călători mai departe — căci ei călătoresc pe... hartă deocamdată — ne-o descrie corespondentul nostru **Rusu C. Viorel.** Cine sînt «cartografii» care au făcut hărțile? Viorel și colegii lui, elevi în clasa a VI-a a Școlii generale nr. 1, Dobrovăț, Iași.

Primiți felicitările noastre, neobosiți călători și harnici cartografi.

●

SCURT BILANȚ

— din clasa I-a — pînă în clasa a VII-a a obținut numai premiul I.

— în 1968 a obținut premiul II la Concursul pe țară al gazetei de matematică.

— tot în 1968 a obținut premiul II la faza republicană a Concursului de literatură organizat de Consiliul Național al Organizației pionierilor.

— activează la cercul de poezie de la Palatul pionierilor

— face sport (natație și atletism);

— corespondează în limbile franceză și engleză.

Cine întrunește toate aceste calități? Pioniera **Rodica Simion** din clasa a VII-a de la Școala generală nr. 96 din București. Pentru a o cunoaște pe cititoarea noastră, îi publicăm fotografia. În felul acesta răspundem dorinței ei de a coresponda cu elevi din țară pe diferite teme. Scrieți-i!

●

Mihai Constantin — Eforie Nord. Ne bucură perseverența cu care vrei să ne distrezi. Și ca să nu ne amuzăm singuri, publicăm cea mai reușită caricatură pe care ne-ai trimis-o.

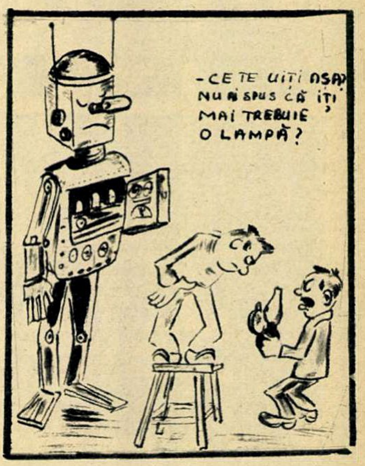
- CE TE UIȚI AȘA? NU AI SPUS CĂ ÎȚI MAI TREBUIE O LAMPĂ?

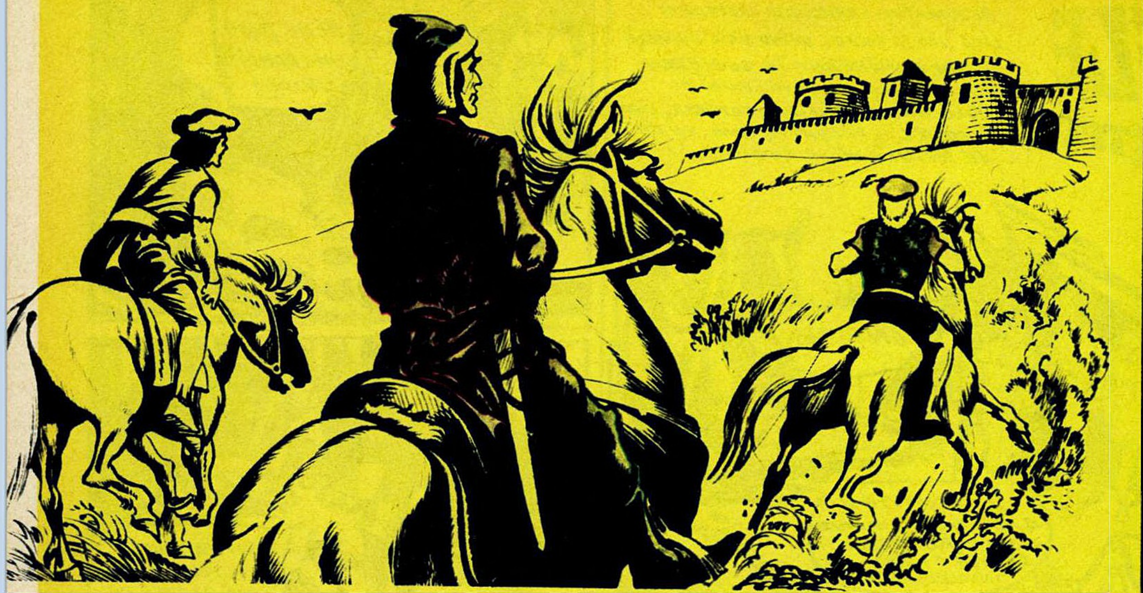

Începînd din numărul viitor:

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

Un nou serial istoric în imagini și culoare din care acțiunile palpitante și faptele de vitejie nu vor lipsi.

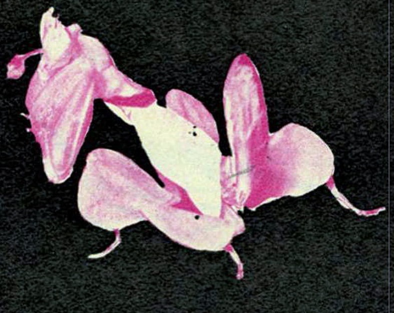

RĂSPUNS LA O ÎNTREBARE

Fotografia din pagina a paisprezecea a numărului 11 (13 martie a.c.) reprezintă o insectă care trăiește în pădurile ecuatoriale din Malaya. Numele ei este Hymenopus coronatus. Ea poate fi descoperită foarte greu din cauza camuflajului său perfect, care seamănă mai degrabă cu petalele desfăcute ale unei orhidei.

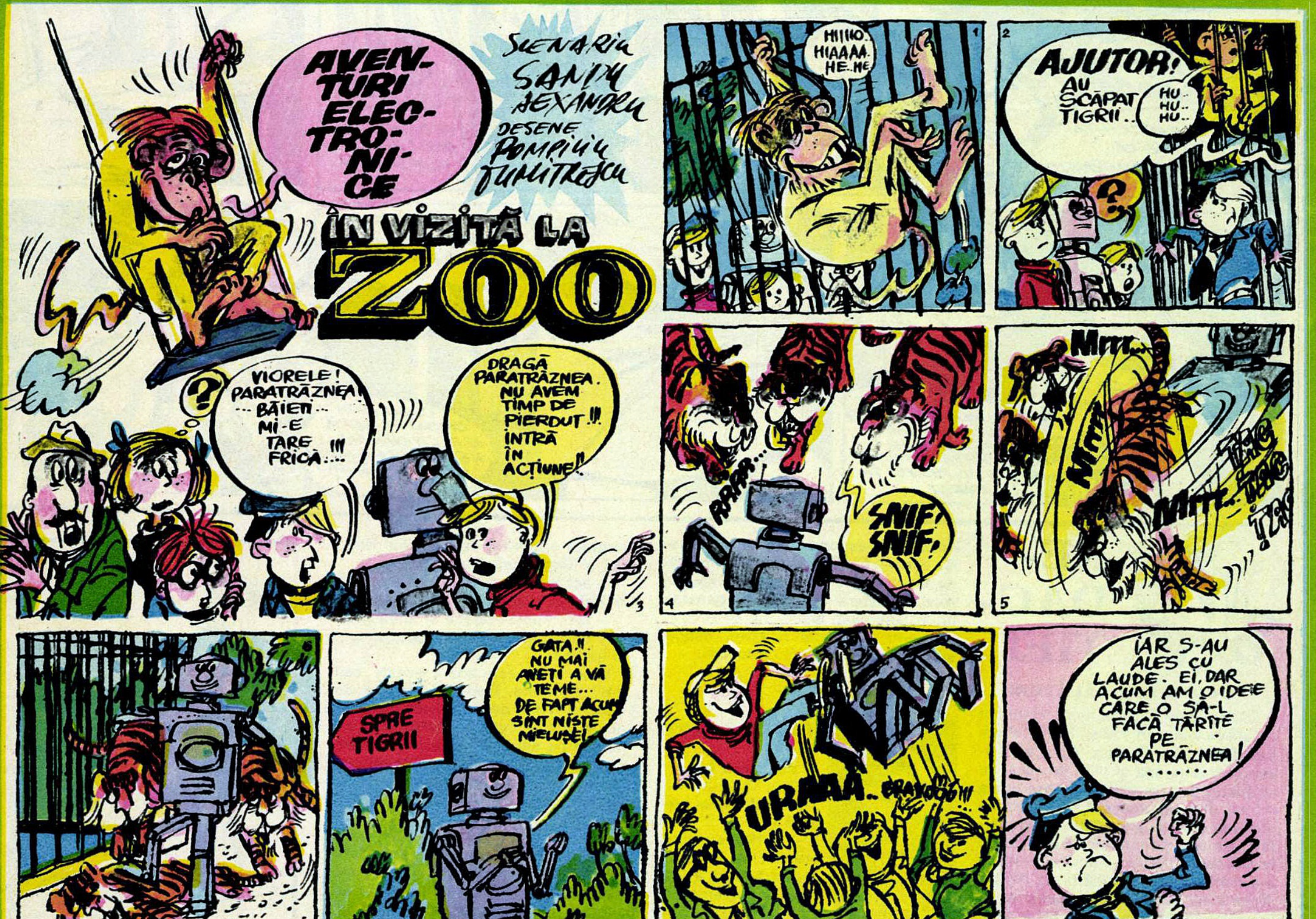
AVENTURI ELECTRONICE
SCENARIU SANDU ALEXANDRU
DESENE POMPILIU DUMITRESCU
ÎN VIZITĂ LA ZOO
?
VIORELE! PARATRĂZNEA ... BĂIEȚI ... MI-E TARE FRICĂ ...!!!
DRAGĂ PARATRĂZNEA. NU AVEM TIMP DE PIERDUT!!! INTRĂ ÎN ACȚIUNE!!
3
1
HIIIIO. HIAAAA. HE..HE
2
AJUTOR! AU SCĂPAT TIGRII..
HU.. HU.. HU..
?
4
RRRRR...
SNIF! SNIF!
5
Mrrr...
Mrrr
Mrrr...
SPRE TIGRII
GATA!! NU MAI AVEȚI A VĂ TEME... DE FAPT ACUM SÎNT NIȘTE MIELUȘEI
URAAA... BRAVOOO!!!
IAR S-AU ALES CU LAUDE. EI, DAR ACUM AM O IDEE CARE O SĂ-L FACĂ TĂRÎȚE PE PARATRĂZNEA! ......

TRIUNGHI

Orizontal: 1. Floare de grădină. 2. Pom fructifer de pădure. 3. Piesă mică de metal. 4. Articol nehotărît. 5. Consoană.
Vertical: la fel.

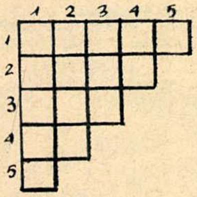
1 2 3 4 5
1
2
3
4
5

DESEN

Desenați aceste figuri dintr-o singură linie fără întrerupere.

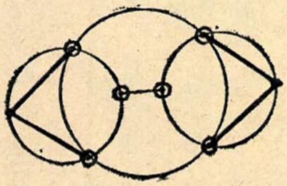

DE 1 APRILIE...

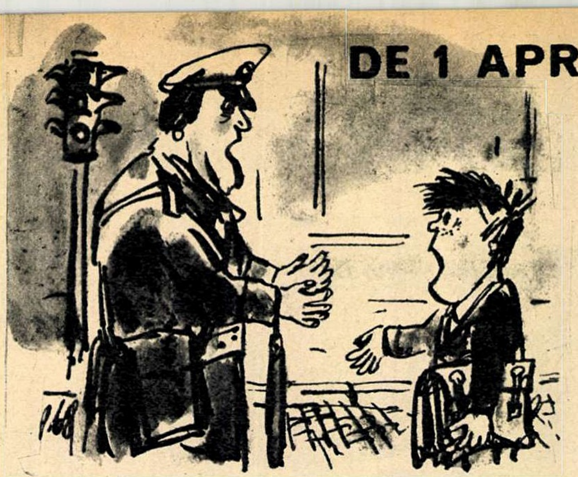

— Nu știi că nu e voie să traversezi pe «roșu»??
— Știu, dar... am vrut așaa... să vă păcălesc...

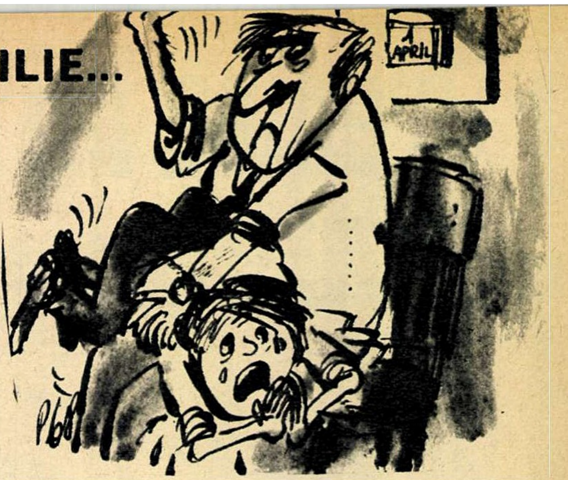

— Tată! Și ce dacă astăzi e-ntîi aprilie... Am luat «un zece» la fizică... De ce nu mă crezi???

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

R.S. CEHOSLOVACIA
Zdenka Fibigerova bi. Lidovych milici 1044 Mlada Boleslav (corespondență în limbile cehă, rusă, germană, schimb de vederi, de fotografii ale artiștilor etc.).

FRANȚA
Serge Lefebre, 8, rue du 4 Septembre, 62 Vimy (corespondență în limba franceză).

IUGOSLAVIA
Salem Koravdic Visoko I.N.A. b.b. Bosna (corespondență în limba franceză, schimb de vederi și timbre).

ITALIA
Magliola Carlo, Piazza Stracca 4, Ancona (corespondență în limba franceză).

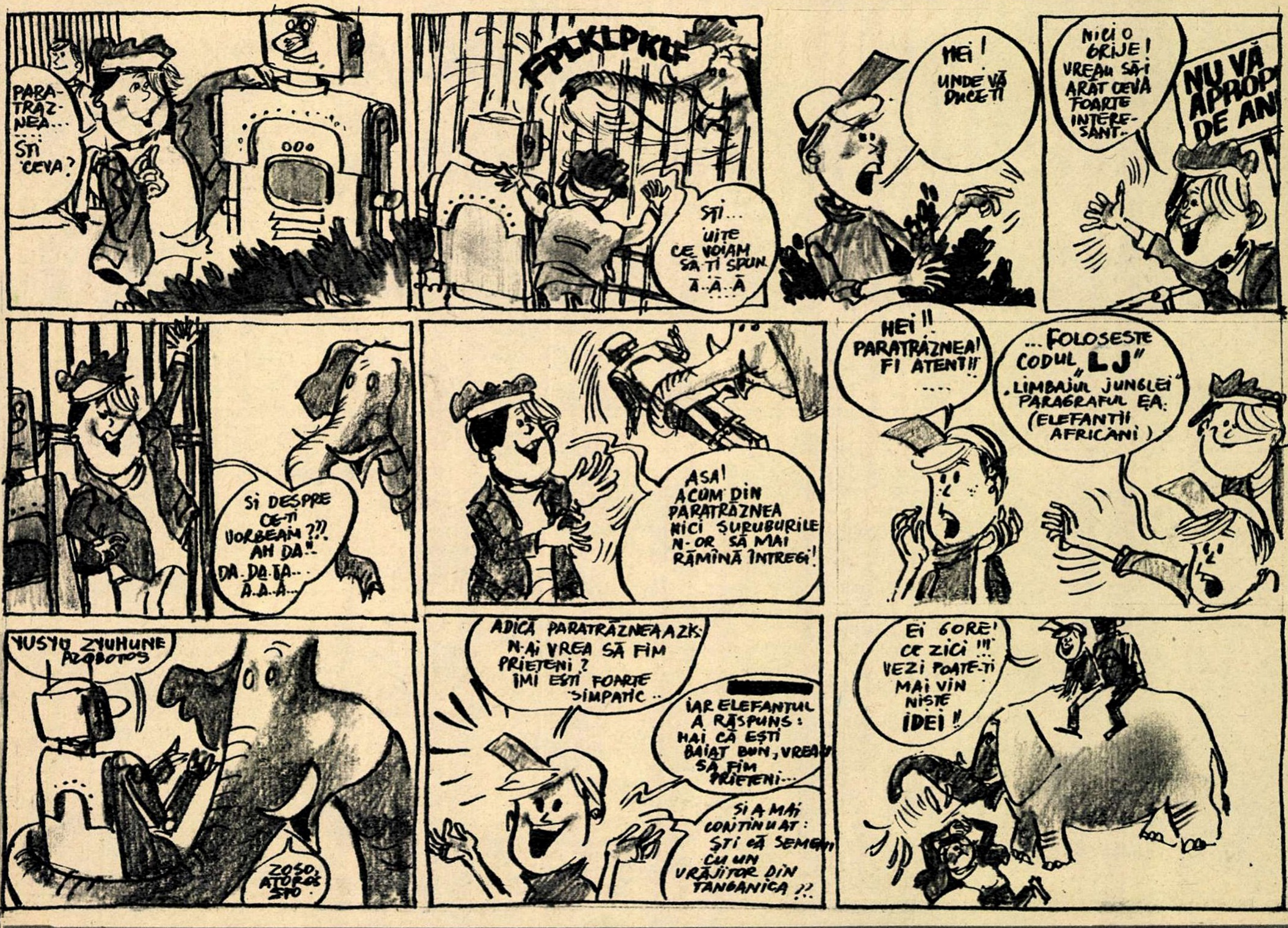
PARATRĂZNEA... ȘTI CEVA?
FPLKLPKLF
ȘTI... UITE CE VOIAM SĂ-ȚI SPUN. Ă..Ă..Ă
HEI! UNDE VĂ DUCEȚI
NICI O GRIJE! VREAU SĂ-I ARĂT CEVA FOARTE INTERESANT..
NU VĂ APROP DE AN
ȘI DESPRE CE-ȚI VORBEAM??! AH DA!! DA..DA..TA... Ă..Ă..Ă...
AȘA! ACUM DIN PARATRĂZNEA NICI ȘURUBURILE N-OR SĂ MAI RĂMÎNĂ ÎNTREGI!
HEI!! PARATRĂZNEA! FI ATENT!! ....
...FOLOSEȘTE CODUL „LJ” „LIMBAJUL JUNGLEI” PARAGRAFUL EA. (ELEFANȚII AFRICANI)
YUSYU ZYUHUNE AZOBOTOS
ZOSO. ATOROS STO.
ADICĂ PARATRĂZNEA AZK: N-AI VREA SĂ FIM PRIETENI? ÎMI EȘTI FOARTE SIMPATIC..
[redacted]
IAR ELEFANTUL A RĂSPUNS: HAI CĂ EȘTI BĂIAT BUN, VREAU SĂ FIM PRIETENI...
ȘI A MAI CONTINUAT: ȘTI CĂ SEMENI CU UN VRĂJITOR DIN TANGANICA ?!.
EI GORE! CE ZICI!!! VEZI POATE-ȚI MAI VIN NIȘTE IDEI!!

Vremea lui Țepeș Vodă

10

SPĂTARUL HOLBAN ȘI ALȚI BOIERI AU HOTĂRÎT SĂ-L PIARDĂ PE VLAD VODĂ ȘI SĂ ÎNCHINE ȚARA VRĂJMAȘULUI. ÎMPREUNĂ CU CĂPITANUL PETREA ȘI ALȚI OȘTENI, ȚEPEȘ AJUNGE LA CETATEA TÎRGOVIȘTEI UNDE ÎI SURPRINDE PE TRĂDĂTORI LA SFAT.

108

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU**

Ilustrații: **ANTON PERUSSI**

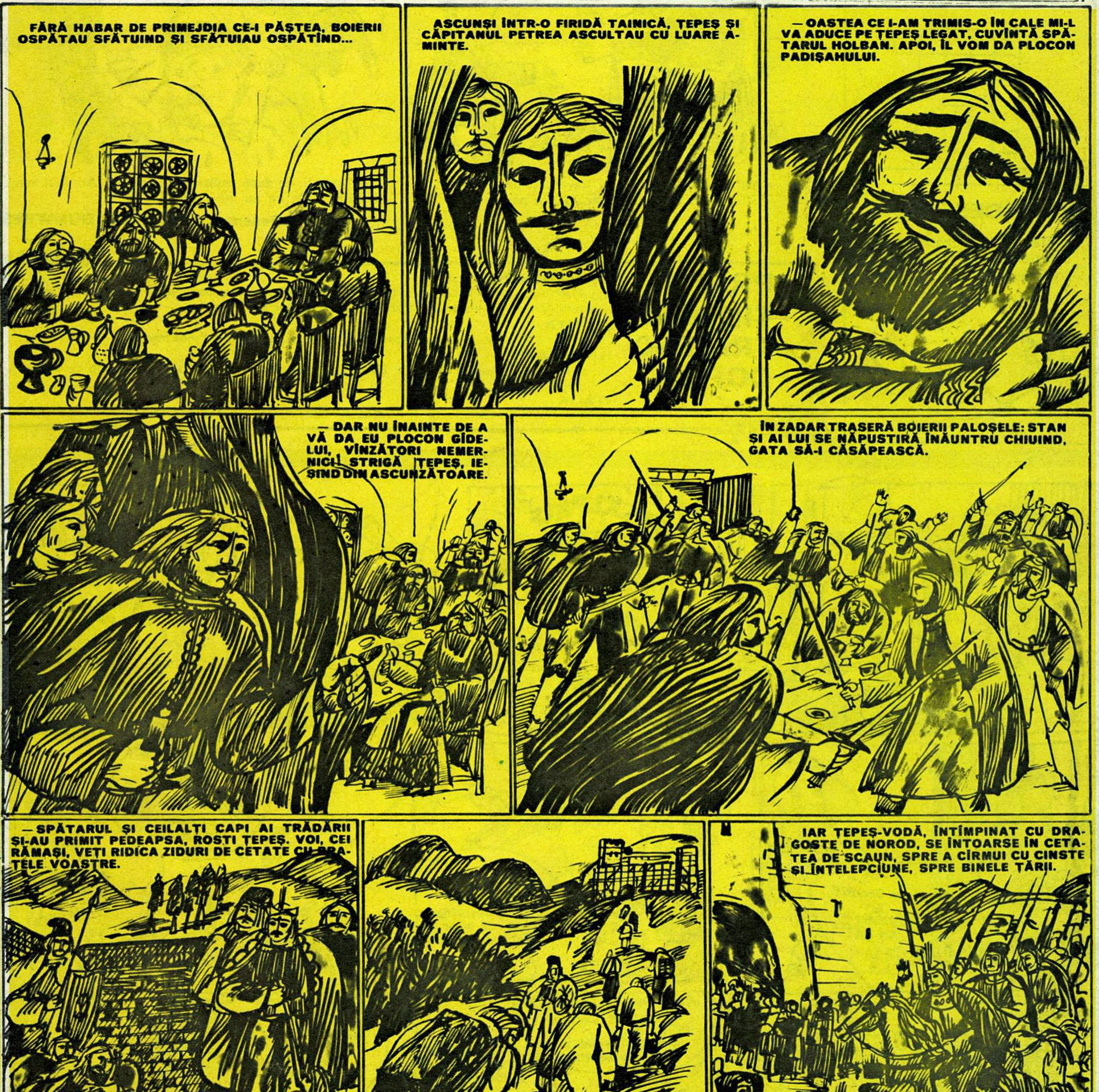
FĂRĂ HABAR DE PRIMEJDIA CE-I PĂȘTEA, BOIERII OSPĂTAU SFĂTUIND ȘI SFĂTUIAU OSPĂTÎND...
ASCUNȘI ÎNTR-O FIRIDĂ TAINICĂ, ȚEPEȘ ȘI CĂPITANUL PETREA ASCULTAU CU LUARE AMINTE.
— OASTEA CE I-AM TRIMIS-O ÎN CALE MI-L VA ADUCE PE ȚEPEȘ LEGAT, CUVÎNTĂ SPĂTARUL HOLBAN. APOI, ÎL VOM DA PLOCON PADIȘAHULUI.
— DAR NU ÎNAINTE DE A VĂ DA EU PLOCON GÎDELUI, VÎNZĂTORI NEMERNICI! STRIGĂ ȚEPEȘ, IEȘIND DIN ASCUNZĂTOARE.
ÎN ZADAR TRASERĂ BOIERII PALOȘELE: STAN ȘI AI LUI SE NĂPUSTIRĂ ÎNĂUNTRU CHIUIND, GATA SĂ-I CĂSĂPEASCĂ.
— SPĂTARUL ȘI CEILALȚI CAPI AI TRĂDĂRII ȘI-AU PRIMIT PEDEAPSA, ROSTI ȚEPEȘ. VOI, CEI RĂMAȘI, VEȚI RIDICA ZIDURI DE CETATE CU BRAȚELE VOASTRE.
...ȘI ASTFEL, BOIERII VINOVAȚI AU ÎNĂLȚAT CU BRAȚELE LOR CETATEA POIENARI, ALE CĂREI RUINE DĂINUIE ȘI ASTĂZI.
IAR ȚEPEȘ-VODĂ, ÎNTÎMPINAT CU DRAGOSTE DE NOROD, SE ÎNTOARSE ÎN CETATEA DE SCAUN, SPRE A CÎRMUI CU CINSTE ȘI ÎNȚELEPCIUNE, SPRE BINELE ȚĂRII.

SFÎRȘIT

Cutezătorii 13

Redacția: București, Piața Scînteii nr.1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr: C. DIACONU. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.